POSTVERSAND
MÜNCHEN

B 21696 E

ÉLETÜNK

XLV. évf. 1. szám (45. Jg. Nr. 1)

Az európai magyar katolikusok lapja

2013. január

AZ EGYHÁZ KARITATÍV SZOLGÁLATÁRÓL

Új pápai dokumentum a katolikus karitászról

XVI. Benedek pápasága kezdetétől megjelölte az utat az Egyház számára, hogy miként gyakorolja a szeretet cselekedeteit, amelyek szorosan természetéhez tartoznak. Már Deus caritas est kezdetű enciklikájában is kifejezetten foglalkozik ezzel a témával. A mostani dokumentum, az Intima Ecclesiae natura (Az Egyház benső természete) kezdetű motu proprio azt fejti ki, a püspökök milyen sajátos felelősséget viselnek az Egyház karitatív szolgálata területén. (A motu proprio latin kifejezés arra utal, hogy a pápa saját kezdeményezésére hozta meg a dokumentumra vonatkozó döntést.) A dokumentumot XVI. Benedek november 11-én írta alá, és december 10-én lépett életbe.

Az új pápai motu proprio felsorolja azokat az ismérveket, amelyekhez igazodnia kell az Egyház által létrehozott karitatív intézményeknek, mint például a karitászok, továbbá a szerzetesrendek által fenntartott szervezetek és végül a hívő emberek spontán kezdeményezései által létrehozott jótékonysági szervezetek. Teológiai szempontból alapvetésként kiemeli, hogy a szeretetszolgálat az Egyház alaptermészetéhez tartozik. Isten Igéjének hirdetése és a szentségek kiszolgáltatása mellett a karitatív szolgálat is kifejezetten egyházi feladat, és ennélfogva a püspök felelősségi körébe tartozik.

A motu proprio tehát részletesen foglalkozik az egyházmegye püspökének e téren betöltött szerepével és felelősségével. Többek között azzal, hogy őrködnie kell a kánoni szempontból hatáskörébe tartozó karitatív szervezetek felett, amint azok fölött is, amelyek ténylegesen saját részegyháza területén működnek. Felelőssége, hogy összehangolja a különböző szervezetek tevékenységét azzal együtt, hogy tiszteletben tartja mindegyik sajátos identitását. Őrködik a szeretetszolgálatban tevékenykedő személyek kiválasztásán és megfelelő képzésén oly módon, hogy a Katolikus Egyházra visszavezethető kezdeményezések összhangban legyenek a kánoni és polgári törvényekkel egyaránt. Fontos, hogy a különböző karitatív szervezetek ne fogadjanak el olyan támogatást, amellyel a katolikus tanítással ellenkező tevékenységre kényszeríthetnék őket.

A dokumentum hangsúlyozza, hogy a karitatív szolgálat az Egyház küldetésének alapvető dimenziója és önmaga lényegének kifejeződése. Minden hívő embernek joga és kötelessége, hogy személyesen is elkötelezze magát abban, hogy Krisztus új parancsa, a szeretet törvénye szerint éljen. A katolikus karitatív szervezetek nem szorítkozhatnak egyedül adományok, segélyek gyűjtésére és szétosztására, hanem kivételes figyelemmel forduljanak az elesettekhez. Az Evangélium szellemében segítsék elő a keresztény közösségben a megosztásra, a tiszteletadásra és a szeretetre való nevelést.

(Folytatás a 2. oldalon)

Esztergomi Boldog Özséb
ünnepe: január 20.
(Márianosztra, pálos kegytemplom)

BOLDOG ÖZSÉB

Boldog Özséb nevéhez fűződik az egyetlen magyar eredetű férfi szerzetesrend, a pálosok alapítása és megszervezése, amely mind vallási, mind művelődésügyi téren igen jelentős szerepet játszott nemcsak hazánk, hanem a szomszédos népek kultúrájának történetében is.

Az egykori esztergomi kanonok lelkét és szándékát a szenvedések érlelték meg. A tatárjárás idején a válságból kivezető utat az egyéni példaadásban, az engesztelésben, a szeretetben és Krisztus keresztjének különös tiszteletében jelölte meg.

Özséb Esztergomban, Magyarország akkori fővárosában született 1200 körül. A krónikás, P. Gyöngyösi Gergely pálos történetíró kiemeli, hogy Özséb már igen korán megtanulta a betűvetést, és a könyvekhez jobban vonzódott, mint a játékokhoz. Hosszú imák, sok böjt és elmélkedések érlelték hivatását. Szemlélődő hajlama egyre erősebben nyilatkozott meg, és szinte „predesztinálta” a remetességre. Miután pappá szentelték, „mindennap mély áhítattal mutatta be a szentmisét, ami akkor ritka és szokatlan dolog volt”. A krónikás szerint olyan filozófiát tanított, amely nem az emberek, hanem Isten tetszését vívta ki. Hamarosan tagjai sorába iktatta Özsébet az esztergomi főkáptalan: kanonok lett. Özséb oly áhítattal végezte a papi zsolozsmát és a szentmise bemutatását, hogy mély benyomást tett mindazokra, akik csak látták, és buzgósága Isten szeretetére gyullasztott mindenkit. Feljegyezték róla, hogy „egyetlen percet sem hagyott kihasználatlanul”: könyveket írt, de ezeknek még a címét is elsodorták a történelem pusztításai.

Mint kanonok, minden jövedelmét a szegények szolgálatára fordította. Vendégszerető háza közismert volt Esztergomban. Kapuja tárva-nyitva állott boldog-boldogtalan számára. A szegényeket nemcsak ruházta, nemcsak testüket táplálta, hanem lelkükkel is törődött. Az egyszerű, tanulatlan emberek oktatására fordította szabad idejét.

(Folytatás a 6. oldalon)

MAGYAR SORSKÉRDÉSEK

Írta: Czakó Gábor

Szabad-e levegőt venni? 36 Celsius fokosnak lenni? Ha kérdik, megmondani, hogy magyar vagyok? Izgalommentesen, se félve, se támadva, mintha azt mondanám: májas hurka…

Szabad-e emlékjelet állítani a nemzeti hagyomány egyik legfontosabb állatának, a sasmadárnak, amely fölhozta az alvilágból mondahősünket, Fehérlófiát, ami, vagy inkább, aki Emese ősanyánk álmában Turul néven ősapánk volt, vagy – ismét ami – keringett a sík mezőn legeltető őseink fölött ebédre való rágcsálókat keresve. A magyar pásztor figyelte útját, mert ott, ahol pocok van, ott magvas füveket nevel a táj, oda érdemes hajtani a nyájat.

Szabad-e elgondolkodni régi mondákon és természeti tapasztalatokon, melyek, lám, mily finoman szőttek össze eget és földet közös emlékezetünkben? Példát vehetünk-e a zsidókról, akik ma is idézgetik a történelem előtti ősatyáik tetteit?

Szabad-e a magyarnak normálisan gondolkodnia? Békét keresve, senkit és semmi jót nem támadva megértenie saját múltját? Tanulni belőle, minden javát, apró kincsét megőrizni, ugyanakkor tudni, hogy az utolsó vacsorát nem lehet még egyszer megenni. Egyetlen pillanatig sem hátrálhatunk vissza a tegnapba: nem ugorhatjuk át kereszténységünk évezredét, az utóbbi századok háborúit, forradalmait, technikai vívmányait – veszteségeinket és a tanulságokat.

Minden nép múltja talapzatán áll, de nem holt emlékműként, hanem eleven életként éli apái emlékét meg a jelent, éberen figyeli kihívásait, és dolgozik a jövőjén. Vagyis nem meredt szoborrá, hanem gondolkodik és cselekszik. Fölméri helyzetét.

Tudja, hogy van, amiből nem engedhet, például a múltjából, nyelvéből, hagyományaiból, öntudatából, melyeket elődd-nemzedékek ezrei formáltak a történelem kikutathatatlan mélységeiben. Ezért például bárhol, bármikor ki meri mondani, nyugodtan, a lehető legtermészetesebben, hogy „magyar vagyok”, nézzenek rá bárhogy idegenek vagy eltévedt nyelvtársak. Ugyanakkor nem fordul vissza, mert észben tartja Kölcsey figyelmeztetését: „Régi kor árnya felé visszamerengni mit ér?” A merengés ködbe veszejt, kábít, összekeveri az álmot a valósággal. De figyel Vörösmartyra is:

„Háború van most a nagy világban,
Isten sírja reszket a szent honban.”

Ha kinyitjuk az újságot, a leggyakoribb címszavak között találjuk a háborút. A fegyveres összecsapások mellett pénzügyi, gazdasági, ökológiai, információs, politikai – szóval mindenféle – csatározások folynak különféle látható és láthatatlan hatalmasságok, valamint a népek között. Természetesen a filmekben is, hiszen a művészet akkor is igazat mond, amikor hazudik, hiszen az alkotó(i) lelkét vetíti közönsége elé. Gyakran biz’ szörnyeket…

(Folytatás a 6. oldalon)

NEM EGY, HANEM EZER NYELVEN BESZÉL A MAI EGYHÁZ

Tíz éve esztergom-budapesti érsek Erdő Péter

II. János Pál pápa 2002. december 7-én nevezte ki Erdő Pétert az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye élére, majd 2003-ban bíborossá kreálta. Érseki kinevezése tizedik évfordulója alkalmából az MTI-nek adott interjújában az Egyház karitatív és oktatási munkájáról szólt, továbbá a cigánypasztoráció kapcsán arról is: fontos tudatosan ellenállni mindenfajta etnikai, vallási, nemzetiségi provokációnak, és az ilyen helyzetekben újra és újra meg kell szólalni.

Erdő Péter bíboros elmondta: nagy eredménynek tartja, hogy az elmúlt tíz évben itthon sok olyan helyre, plébániára is eljutott, ahol esztergomi érsek még sohasem járt.

Felidézte: talán a legelső feladat, amelyet érseki beiktatása után meg szeretett volna kezdeni, az volt, hogy a főegyházmegye minden papjával elbeszélgessen. Ezt követte a plébániák végiglátogatása. Ilyen mélységű személyes főpásztori látogatás az egyházmegyében legutóbb 1934-ben volt.

Élni kell a mai kommunikációs eszközökkel

A másik fontos teendőnek azt érezte, hogy felújítsák a plébániai missziókat. Elmondta: ma Budapesten és a főegyházmegye más részeiben is azt látni, hogy a templomok előtti keresztekre a missziók alkalmával új felírások és újabb dátumok kerültek. Ez a fajta plébániai misszió összegződött a 2007-es városmisszióban. „Azt hiszem, ez volt a legszebb eseménysorozata a szolgálat első éveinek” – tette hozzá az esztergom-budapesti érsek.

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke nagy feladatnak nevezte, hogy röviden, a mai kommunikáció lehetőségeinek megfelelően adják át hitüket, tudva ugyanakkor, hogy vannak olyan kommunikációs utak, amelyeken a katolikus hit teljes tartalma nem adható át.

(Folytatás a 6. oldalon)

HITÜNK KÉRDÉSEI

A hit és az ember

A Hit évében újra és újra le kell hatolnunk a gyökerekig, amikor a hit kérdését szembesítjük az emberrel. Vajon belegyökerezik-e a hit igénye és betájoltsága emberi természetünkbe?

Ha igazán mélyre ásunk, akkor az emberré válásig kell visszamennünk. Ha elvetjük az erre vonatkozó, és a tudomány talárjába öltözött labilis nézeteket, olykor fantazmagóriákat, akkor el kell fogadnunk az ember transzcendens betájoltságának, más szóval: *transzcendens tekintetének* döntő jelentőségét. Azt, ami a Teremtő vezérelte mutáció révén kiemelte az embert az emberszerű lények, az úgynevezett hominidák köréből, amelyek – betöltve rendeltetésüket – eltűntek a történelem színpadáról (legvégén a neandervölgyiekkel).

Az embernek teremtő aktus általi létrejötte, ez a döntő „mutáció” számunkra elérhetetlen titok, eredménye azonban megtapasztalható tény, mert ez az, ami egyértelműen elválaszt bennünket az állatoktól. Nem az eszközhasználat és nem a két lábon járás tette az embert emberré, hanem az érzékelhető fölé emelkedő transzcendens beirányzottsága, transzcendens tekintete, amelynek nyomát sem látni az állatvilágban. Ebben áll a lényegi különbség. Az állatok egész lényükkel az érzékelhető környezetükhöz tapadnak az ön- és fajfenntartás ösztönével. Ebben merül ki olykor meglepő alkalmazkodóképességük is. Nincsenek létproblémáik. Lehet a szemük sokkal élesebb az emberénél – gondoljunk a sasra –, de a transzcendencia tekintete hiányzik belőlük. A Homo sapiens név feltételezi és magában foglalja a transzcendens hitet: Istenben (vagy primitív formában az istenekben) és a túlvilágban. Ezzel lett a Homo sapiens természeténél fogva a transzcendens hitre rendelt lény, amit a legősibb temetkezések tanúsítanak. Nem kérdőjelezi meg ezt az, hogy az embernek a teremtés által hitre rendelt mivolta az egyedi és az egyetemes fejlődéséhez igazodik, a naiv gyermeki hittől kezdődően a hit nagykorúsodásáig.

A történelmünk előtti őstörténetben a természetes hit volt az emberi létezés alapvető jellemzője – nem szerzett, hanem velünk született formájában. Ehhez adja az Istentől kapott teológiai ismereteinket a bibliai kinyilatkoztatás.

Amikor tehát Isten kiválaszt egy népet, hogy prófétái által adjon hírt magáról és üdvösségi tervéről, a megváltás ígéretével, akkor az ember természetes hite kiegészül egy magasabb és nem veleszületett hittel: a kinyilatkoztatás hitével. Hasonlattal élve talán azt mondhatnánk: olyan ez, mint egy alapítvány, amelynek ügyintéző kuratóriuma és vezetője van – mint a Biblián alapuló hitigazságok esetében az Egyház és a pápa: hogy a változó időben megőrizze és a Szentírás alapján gyarapítsa a kinyilatkoztatás hitét. A világban megtapasztaljuk a teremtést, beszélünk a természet és az univerzum csodáiról, amelyeket ma már e-mailen küldött káprázatosan szép fotók képsora érzékeltet. Ezt a természetben kapott kinyilatkoztatást a tudomány tárja föl számunkra, de csak a maga határain belül.

A tudomány mindenhatóságába vetett hit azonban akár végzetes is lehet. A tudomány ugyanis nem tud választ adni a végső kérdésekre, hiszen megreked a tapasztalati világ keretei között, és lényegéből következően folyamatosan változik is. A tudománynak mindig meg kell őriznie nyitottságát a további fejlődésre, különben nagyon súlyos csalódások érhetik, és általa minket is. Gondoljunk arra, hogy milyen sikere volt a fizikában az ókori görög atomisták hiedelmének, amely szerint az egész világegyetem, élőlényeivel együtt örök és megbonthatatlan atomokból áll, beleértve az emberi lelket is. És bár ez nem zárta ki az istenhitet, hiszen az atomok „tégláiból” csodálatosan megszerkesztett lények „palotáját” kell építeni, mégis bekövetkezett a XIX. század végének tragikus eseménye. Szakemberek állítják, hogy számos fizikus ateistává lett, amikor olybá tűnt, hogy vége a fizikának, mert az öröknek vélt atomok minden titkát feltárták. Olyan tudathasadás is jelentkezett, hogy egyes fizikusok ezt vallották: „A katedránál ateista vagyok, a templomban hívő”. És akkor jött az atomfizika… És hasonló volt a helyzet a darwinizmus ateista irányzatánál is. Nem ismerték föl (ahogy sokan még ma sem), hogy Darwin fejlődéstant írt, nem evolúcióelméletet. Külső természeti hatásokkal (a természetes kiválasztódás) a mai genetika nem tudja megmagyarázni az élőlények kibontakozását és az ember megjelenését, csak genetikailag irányított belső programozást feltételezve. Ez által pedig összeomlott az újkor gépies-mechanista világképe. A DNS fölfedezése forradalmi megújulást eredményezett, egészen a klónozásig. A csillagászat kiválóságai pedig hiába próbálják megfejteni saját eszközeikkel, mi volt az ősrobbanás előtt, vagy azt, hogy mi lesz a világvége után. A végső kérdések megfejtési kísérlete mindenkinek és mindenkor a hitet igényli itt, a Földön. Akkor is, ha ezek a hitek különbözők. Nincs számunkra bizonyosság sem Isten mivolta, sem a túlvilág vagy a halálon túli élet tekintetében.

Ha tehát kikapcsoljuk a televíziót, amely tudomány címén gyakran félrevezet, és vállaljuk a gondolkodás bátorságát, akkor olyan belátásra jutunk, amelyet a filozófia története során Platónnal és Kanttal számosan felismertek már. Általában a végső igazságszolgáltatás igénye az, amelyet legtöbbször emlegetünk. Holott még ennél is nyomósabb érv, ha átgondoljuk, hogy az Istenbe vetett hit és az ateizmus történelmi vitája félbeszakadna és végérvényesen megoldatlan maradna, ha a halállal mindennek vége volna. Sosem tudnánk meg, kinek van igaza. Minderre Isten a végső garancia. Ha valóban Ő a Teremtő, akkor megkérdezhetnénk: miért teremtett olyan értelmes lényt, mint az ember, aki a végső létkérdéseket újra meg újra fölveti, de akár állítja Isten és a túlvilág létét, akár tagadja, nem kaphatja meg mindezekre a biztos választ. A felelet: mert földi létünk radikálisan a hitbe van bezárva. Mert a biztos válasz minderre csak „odaát” várható. Ha az nem volna remélhető, akkor olyan rejtvényt kapnánk értelmes voltunkkal, amelynek megoldását a halál és a megsemmisülés lehetetlenné tenné.

Merész, de jogos a következtetés: vagy Isten létét kellene kétségbe vonnunk, vagy azt kellene feltételeznünk, hogy a Teremtő érthetetlen tréfát űzött velünk: gondolkodó létünkkel megkaptunk egy csodálatos létrejtvényt, amelynek végső és biztos megoldását azonban földi életünkben nem várhatjuk, sem keresztény hívőként, sem az ateisták hitével, amely a Semmibe vagy az Örök Anyagba kapaszkodik.

Hát ezt kell tisztán látnunk, sőt nemcsak látnunk, hanem belátnunk. Mert a radikálisan hitre rendelt földi életünknek ez a legnagyobb kérdőjele. S a végső kérdésekre válaszol a kinyilatkoztatás, főként az Újszövetségben, a „boldogító színelátás” ígéretével, s a Szentírásra alapozó teológiánk, amely szerint a hit átmegy a látásba. A beteljesült üdvösségnek tehát lényegi eleme, hogy megkaphatjuk a végső megoldást. Ez a megoldás azonban egyedül Istennél van, közelebbről: Jézus Krisztusban, azzal a megváltással, amely beteljesíti a teremtést, az üdvösség és benne a halálon túli élet reményével.

Boda László

IMASZÁNDÉKOK

Januárra

Néhány szó az imaapostolságról

Olyan imádkozó világhálóként határozhatjuk meg magunkat, amely szoros egységben áll a pápával az emberiség és az Egyház szükségleteinek szolgálatára. Emberi és keresztény szívek világhálózata vagyunk; életünk napi felajánlásával rendelkezésre bocsátjuk magunkat, hogy együtt munkálkodjunk Krisztus Szíve tervének megvalósításán. Olyan apostolok közössége vagyunk, akik az Atya szívétől kaptak küldetést a világ szívéhez. Szolgálatunkat imádkozással és tevékenységgel teljesítjük; az a vágy hajt bennünket, hogy életünket mindenben hasonlóvá tegyük Jézus Krisztus életéhez.

Ennek a hálózatnak az a hivatása, hogy az emberiséget egységbe fogja Isten előtt. Imádságunk széles kiterjedésű: átfogja az egész emberiséget, szeretne elérni és egységbe fogni minden embert. Azok a havi imaszándékok, amelyeket a pápa ránk bíz, kiterjednek az emberiség nagy szükségleteire és az Egyház egyetemes gondjaira.

(Az általános igazgató, Claudio Barriga atya nyomán.)

Általános szándék: Hogy a hitnek ebben az évében a keresztények elmélyíthessék Krisztus misztériumának ismeretét, és örömmel tanúsíthassák a benne való hit ajándékát.

Urunk Jézus megbízta Simon Pétert, hogy erősítse meg testvéreit (Lk 22,32). Ez a megbízatás most is tart; ennek erejében hirdette meg XVI. Benedek pápa a Hit évét. Igen komoly okaink vannak, hogy figyelmünket a hit megújulására és hitünk megvallására fordítsuk. A világ egyes részeiben ugyan fejlődést tapasztalunk, másutt viszont (éppen nálunk is) az emberek elfelejtik, elhagyják a minket megváltó Jézus hitét, követését, egész világát. Az életszemlélet egyre pogányabb, kivész a keresztény életvitel, fogynak a jó családok, a papi és szerzetesi hivatások.

Szálljunk magunkba; lássuk őszintén és világosan az elhatalmasodó modern életszemléletet; igyekezzünk belemélyedni Krisztus misztériumába és a Krisztustól nekünk szánt hivatásba, annak követelményeibe, távlataiba, örömeibe.

Önmagunk napi imádságos megnyílása és életfelajánlása arra irányul, hogy velünk együtt kortársaink is keressék, újra megtalálják, és életükbe újra befogadják Jézus Krisztust és az általa felajánlott új életet. Röviden: térjenek vissza Krisztushoz.

A Szentatya Porta fidei kezdetű írásában (2011. október 11.) olvassuk: „A századok folyamán mindazok a férfiak és nők, akiknek neve be van írva az élet könyvébe, a hit által vallották meg az Úr Jézus követésének szépségét ott, ahova meghívást kaptak keresztény mivoltuk tanúsítására: a családban, a foglalkozásban, a közéletben, azon karizmáik és szolgálataik gyakorlásában, amelyekre meghívást kaptak. Mi is a hit által élünk: az Úr Jézus élő elismerése által, aki jelen van létezésünkben és a történelemben.”

Missziós szándék: Hogy a Közép-Kelet keresztény közösségei, melyeket gyakran hátrányosan megkülönböztetnek, a Szentlélektől megkapják a hűség és az állhatatosság kegyelmét.

Közép-Kelet egyik fő jellemzője az, hogy régóta és sokféle nép lakja, kulturális és vallási hagyományai igen gazdagok. Három nagy monoteista vallásnak a szülőföldje és őshazája: ott keletkezett és bontakozott ki az ószövetség; ott élt és működött Jézus, és onnan indította el a kereszténységet; a muzulmán vallás szülőföldje szintén ott van.

(Folytatás a 4. oldalon)

AZ EGYHÁZ...

(Folytatás az 1. oldalról)

Az Egyház által létrehozott karitászok és minden olyan szervezet esetében, amelyeket a főpásztorok támogatnak, biztosítani kell, hogy a katolikus tanítás szerint működjenek, és tartsák tiszteletben a polgári hatóságok törvényes normáit.

A püspökök joghatósága arra is kiterjed, hogy megvonják a katolikus címet azoktól a szervezetektől, amelyek nem igazodnak az egyházi tanításhoz. Különös figyelmet kér a pápa az anyagi jellegű ügyek kezelésében. Ellenőrzésre van szükség az adományok eredete és kezelése terén, hogy azok átláthatók legyenek. El kell kerülni, hogy a karitatív szervezetek gigantikussá és így ellenőrizhetetlenné váljanak, és hogy kezelésük túlságosan sokba kerüljön. Ezen a téren is fontos a mértéktartás. A püspök őrködjék azon is, hogy a karitatív téren dolgozó személyek fizetése arányos legyen, ám ugyanakkor megfeleljen az igazságosság és a szakmaiság követelményeinek.

(Vatikáni Rádió)

ÖLTÖZKÖDÉS A VATIKÁNBAN

Megtiltja a világi viselet hordását klerikusok és szerzetesek számára a Vatikánban a hivatali időben és a hivatalos eseményeken egy belső jegyzék, amelyet Tarcisio Bertone államtitkár írt alá a pápa nevében.

II. János Pál 1982-ben szabályozta a klerikusi viseletet Róma vikáriusának, Ugo Polettinek írt szeptember 8-i levelében – a vatikáni államtitkárság most erre a szabályozásra emlékezteti a Vatikán munkatársait. A jegyzék október 15-i dátummal született, még a püspöki szinódus alatt, és ugyan a Vatikánban dolgozókra vonatkozik, mégis „bátorítás” szeretne lenni azoknak is, akik Rómába látogatnak, illetve minden egyházmegye számára is. A hírt többek közt a CNA és az ACI Prensa is közölte Sandro Magister blogjára hivatkozva.

II. János Pál (és most az államtitkárság) rendelkezése szerint a szerzeteseknek mindig és minden évszakban kötelező a szerzetesi ruhájuk, habitusuk viselete (külön a női rendekre nem tér ki a feljegyzés). Bíborosok és püspökök számára hivatali időben kötelező a reverenda, a papok számára pedig a reverenda vagy papi civil. A Római Kúria hivatalos ülésein, találkozóin, illetve a pápa részvételével zajló ünnepségeken pedig kötelező az „abito piano” (Piusz-viselet) avagy a galléros reverenda a papok számára; a lila vagy piros szegélyű reverenda a püspökök, bíborosok számára és a reverenda lila vagy piros szegéllyel, gallérral (pellegrina) a püspökök és bíborosok számára.

A rendelkezés Sandro Magister blogján olvasható több nyelven (angol, francia, olasz, spanyol). A szabályozás célja, hogy erősítse a papi indetitást, és hogy a papok, szerzetesek még inkább jel lehessenek a világ számára. Andrea Tornielli, a *La Stampa* című olasz lap Vatikánnal és az Egyházzal foglalkozó szakértője szerint a jegyzék üzenet a világegyháznak is. □

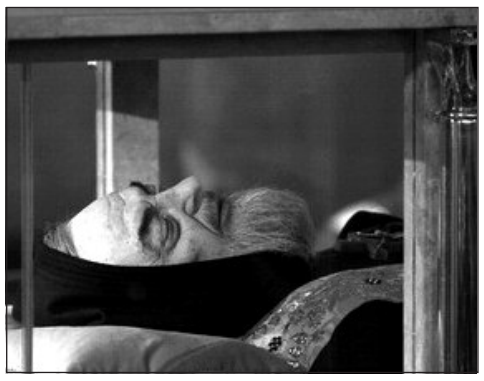

SZENT PIO-EREKLYE

Pio atya és Mindszenty József bíboros között erős lelki kapcsolat állt fenn. Az olasz kapucinus szent volt az első adományozó a római magyar zarándokház létrehozásában – mondta el Németh László prelátus.

A Szent István Alapítvány elnöke Francesco Colacelli kapucinus provinciálishoz fordult, hogy a Szent István Ház számára ereklyét kérjen. A római magyar közösség utolsó 2012. évi szentmiséjén Németh László bejelentette, hogy a magyar zarándokház Szent Pio atya-ereklyével gazdagodott. Az olasz kapucinus szent és Mindszenty József bíboros között erős lelki kapcsolat állt fenn, és a Szent István Ház irattárából kiderült, hogy Mindszenty bíboros álmát, a római magyar zarándokház létrehozását első adományozóként Pio atya támogatta. Ez ösztönözte a prelátust, hogy az intézmény számára ereklyét kérjen a kapucinus rendtől.

A rend provinciálisa válaszlevelében a következőket írta:

„Kérésére küldök egy posztódarabot, amellyel Szent Pio atya oldalsebét törölgette. Gondoskodására bízom, hogy az ereklyét méltó tartóban helyezze közszemlére, hogy a hívek leróhassák tiszteletüket előtte. Továbbá arra kérem, vegye figyelembe az Egyháznak az ereklyékre és felhasználásukra vonatkozó előírásait a népi ájtatosság és a liturgia direktóriuma alapján. Kerülje el a visszaélések és a babonaság minden lehetőségét, amelyek árthatnak a szentek hiteles, az Egyház hagyománya szerinti tiszteletének. Szent Pio atya közbenjárását kérve kívánom Isten kegyelmét Önnek és közösségének” – írta november 14-én kelt levelében Francesco Colacelli kapucinus provinciális.

(VR)

A ROMÁNIAI MAGYAR EGYHÁZI INGATLANOK VISSZASZOLGÁLTATÁSÁÉRT

Petíciót nyújt be a romániai magyar egyházi ingatlanok visszaszolgáltatása érdekében három magánszemély az Európai Parlament petíciós bizottságának – jelentette be Tőkés László november 22-én Budapesten.

Az európai parlamenti képviselő közölte: a dokumentum három aláírója Sándor Krisztina, az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács (EMNT) ügyvezető elnöke, Erdélyi Géza felvidéki református püspök és Lomnici Zoltán, a Legfelsőbb Bíróság volt elnöke, az Emberi Méltóság Tanácsának elnöke. Mint mondta, a beadványhoz az apropót a sepsiszentgyörgyi Székely Mikó Kollégium „botrányosságig fajult esete” szolgáltatta.

Az EMNT elnöke, Tőkés László arról is beszélt, hogy „huszonhárom év alatt nem sikerült elemi fontosságú kérdéseinket megoldani”, ezért az EMNT mozgalmat indított *Teljes körű visszaszolgáltatás* elnevezéssel. Ennek keretében különböző erdélyi objektumok előtt demonstrációkat szerveznek, ahol követelik az egykor magyar egyházi kézben volt épületek visszaadását.

A sepsiszentgyörgyi Mikó Kollégium

Tőkés beszélt a november 25-én Nagyváradon megrendezendő (azóta már lezajlott) délvidéki szolidaritás napjáról, amelynek célja az ott élő magyarság emberi, kisebbségi, anyanyelvi és oktatási jogai melletti kiállás, valamint a „méltánytalanul súlyos börtönbüntetésre ítélt temerini fiúk ügyének pártolása”.

Tőkés László beszámolt arról, hogy az ingatlanok visszaigénylésében értek el részeredményeket, így került vissza egyházi kézbe a nagyváradi református püspöki székház, valamint a református nyugdíjpénztár bérpalotája is.

Lomnici Zoltán, a petíció másik benyújtója rámutatott: számos esetben lehetett tapasztalni, hogy Románia megsértette az alapvető emberi jogokat. Noha Románia az EU-ba való felvételekor vállalta, hogy a tulajdonjogot is tiszteletben tartja, ezt nem teljesítette.

Az Európai Unió alapjogi chartája alapján bármely uniós állampolgár fordulhat az EU fórumaihoz, ha valamely tagállamot jogsértéssel vádolja, s az Európai Parlament képviselői döntenek, hogy az EU bírósága elé utalják-e az adott ügyet – mondta Lomnici. Hangsúlyozta: alapvető fontosságú a kisebbségben élő magyarság megmaradása szempontjából az egyházak működése, a román asszimilációs törekvéseknek ugyanakkor része a magyar egyházak gyengítése.

Lomnici közölte: azt kérik, hogy az Európai Parlament petíciós bizottsága tűzze napirendre a romániai egyházi ingatlanok visszaállamosításának ügyét, illetve vizsgálja meg, hogy az EU jogrendszerével összeegyeztethetők-e a román államnak az egyházi ingatlanok visszaszolgáltatására, illetve a Református Székely Mikó Kollégium visszaállamosítására vonatkozó intézkedései.

A követelések alapja a 2001-ben hozott romániai restitúciós törvény, amely arról határozott, hogy természetben vagy pénzben kárpótolni kell az egyházakat a tőlük elvett épületeikért, ám az esetek többségében ez nem történt meg. Példaként hozta fel, hogy 2001 óta az egyházak által benyújtott kérelmek felére kaptak csak választ, ami számos esetben elutasító volt.

Megemlítette, hogy az Erdélyi Református Egyházkerület 2001 óta 835 kérelmet nyújtott be, de csak kéréseik 36 százalékában hoztak eddig döntést, a Gyulafehérvári Római Katolikus Érsekség pedig 476 ingatlant igényelt vissza, ezekből azonban csak 166 ügy zárult le úgy, hogy 134 ingatlant adtak vissza, 22 esetben kárpótlást ítéltek meg, 10 ügyben pedig elutasították őket.

Lomnici Zoltán reményének adott hangot, hogy néhány hónap múlva eredményekről számolhatnak be a témában.

MTI/Magyar Kurír

VALLÁSKÖZI KÖZPONT BÉCSBEN

November 26-án hivatalosan is megnyílt az Abdullah Bin Abdulaziz szaúd-arábiai királyról elnevezett intézmény – KAICIID – az osztrák fővárosban. A Szentszék alapító megfigyelőként vállalt szerepet a központban.

A megnyitó ceremóniára a Hofburgban került sor. A Szentszéket Jean-Louis Tauran bíboros, a Vallásközi Párbeszéd Pápai Tanácsának elnöke képviselte. A zsidó, muzulmán és keresztény vallások képviselői, valamint az osztrák és spanyol külügyminiszter mellett az ünnepi alkalmon jelen volt és beszédet mondott Ban Ki-moon ENSZ-főtitkár.

Az intézmény azzal a céllal jött létre, hogy könnyebbé tegye és ösztönözze a párbeszédet a különböző vallások és kultúrák képviselői között. Elősegíti majd a vallás- és kultúraközi párbeszédet, valamint a megértést az együttműködés, a különbözőség tiszteletben tartása, az igazságosság és a béke érdekében.

Beszédében Tauran bíboros kiemelte: a központ új alkalmat jelent a párbeszédre számos témáról, közöttük az alapvető emberi jogokról, különösen a vallásszabadságról. Ezzel kapcsolatban érthető, hogy a Szentszék kiemelt figyelmet szentel a keresztény közösségek sorsának azon országokban, ahol ez a jog nem megfelelő módon biztosított.

Jean-Louis Tauran bíboros XVI. Benedek pápát idézte, hogy biztosítsa a kezdeményezés elindítóit a Katolikus Egyház együttműködéséről: „az Egyház jelenlétével, imáival és az irgalmasság cselekedetein keresztül, különösen is az oktatás és az egészségügy terén, a tőle telhető legjobbat kínálja fel”. A Vallásközi Párbeszéd Pápai Tanácsának elnöke hangsúlyozta: a testvériség és a barátság szellemében kell együttműködni egymással.

(VR)

GONDOLATOK A PÉNZRŐL ÉS A BANKÁROKRÓL

Minap egy társasággal találkoztam, melynek tagjai nagyon vehemensen szidták a bankárvilágot, mely, ugye, „nyakunkra hozta ezt a nagy gazdasági krízist”. Megkérdezték, hogy én mit is szólok ehhez a kérdéshez. Egy darabig hümmögtem, de aztán időt kértem, és megígértem, hogy majd hozzászólok ehhez a kérdéshez – egy kis elmélkedés után.

Kezembe vettem a Szentírást, és arra próbáltam figyelni, hogy a mi Urunk, Jézus Krisztus mit tanít a pénzzel, a bankvilággal kapcsolatosan. Néhány szentírási rész ötlött különösebben is a szemembe: Jézus a talentumát elásó embernek azt mondja, hogy: „Te gonosz és lusta szolga! Ha tudtad, hogy aratok ott is, ahová nem vetettem, és szüretelek onnan is, ahová nem ültettem, ezüstjeimet a pénzváltóknak kellett volna adnod, hogy ha megjövök, kamatostul kapjam vissza! Vegyétek csak el tőle a talentumot, és adjátok oda annak, akinek tíz talentuma van! Mert akinek van, annak még adnak, hogy bővelkedjék; és akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van! Ezt a hasznavehetetlen szolgát pedig vessétek ki a külső sötétségre! Ott sírás lesz és fogcsikorgatás!” (Mt 25.)

Ezek szerint a Mesternek nincs baja a bankárokkal, sem magával a pénzzel, sem az anyagi világgal. Végül is Isten teremtette az anyagi világot, még az aranyat is, mely bolygónkon is megtalálható, bár tudjuk, ugyancsak Jézus Krisztustól, hogy: „Bizony, nagyon nehéz az Isten országába jutni azoknak, akik a vagyonban bíznak! Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bemenni Isten országába.” (Mk 10,17-30)

Jézus nem haragszik a pénzzel foglalkozó emberekre, még azokat sem kerüli, akik csalnak. Betegnek kell az orvos! Csodálatos a történet Zakeussal: „Ezután Jerikóba ért (Jézus), és áthaladt rajta. Élt ott egy Zakeus nevű gazdag ember, aki fővámszedő volt. Szerette volna látni, hogy ki az a Jézus, de kis termetű lévén, nem láthatta a sokaságtól. Ezért előre futott és felmászott egy vadfügefára, hogy lássa őt, mert arra kellett elmennie. Amikor Jézus odaért, felnézett, és így szólt hozzá: »Zakeus, szállj le hamar, mert ma a te házadban kell megszállnom«. Ekkor sietve leszállt, és örömmel befogadta. Akik ezt látták, mindnyájan zúgolódtak, és így szóltak: »Bűnös embernél szállt meg«. Zakeus pedig előállt, és ezt mondta az Úrnak: »Uram, íme, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit kizsaroltam, a négyszeresét adom vissza neki.«” (Lk 19.1-8)

Többször is elolvastam az egész részt, de Jézus nem kéri sehol ettől az embertől, hogy változtassa meg a munkahelyét, hagyjon fel a mesterségével. Egyszerűen csak annyit mond a megtért vámosnak: „Boldogság költözött ma ebbe a házba!”

Jézus maga is elfogadta a pénzt, sőt, az apostolok missziós csapatának még pénztárosa is volt: „Mivel Júdás kezelte a pénzt, némelyek azt gondolták, hogy Jézus megbízta: »Vedd meg, amire az ünnepen szükségünk lesz«. Vagy hogy adjon valamit a szegényeknek.” (Jn 13.)

Krisztus nem azt akarja, hogy pusztítsuk el a bankárokat a bankjaikkal együtt, hanem azt szeretné, hogy ők is – akárcsak mindenki más – az anyagi világot bátran használják, de ne legyenek annak rabjai. Isten nem azt akarja, hogy valakik ellen háborúzzunk, hanem csak azt, hogy a szeretet, a jóság útján járva szabadon kövessük Őt. A pénz csak eszköz, és ezt is, akárcsak bármilyen más eszközt, lehet jóra is használni, de általa lehet hatalmas bukásba is sodródni.

Szent Ferenc szellemében én azt tartom, hogy a pénz az ördög ganaja, és éppen ezért, ha adnak nekem belőle, arra is használom, amire való: szépen elterítem a „földön”. Igen, elterítem, hogy egy-egy gyermek vagy életet szolgáló intézmény jobban fejlődjék, haladjon, kibontakozzék. Úgy gondolom, hogy akkor van baj, ha elkezdjük gyűjtögetni, halmozni, és az általa képviselt hatalommal megpróbálunk visszaélni. Ha valaki a sílécen száguldva nagyot esik és összetöri magát, nem a síeléssel van baj, hanem azzal az emberrel, aki tudás, tapasztalat, óvatosság nélkül egy olyan sípályára merészkedett, hol magában és másokban kárt tett. Fontosnak látom ezeket a gondolatokat megosztani, hogy ne nyissunk új frontot a gyűlöletnek, a haragnak, és hogy egyes bankárok nyilvánvaló bűne miatt ne ítéljük el a pénzvilág minden szereplőjét.

Kisebb testvéri szeretettel,
Böjte Csaba testvér

Gyerekeknek

A LEGHASZNOSABB AJÁNDÉK

Emlékszem, tízéves voltam, amikor megkaptam életem egyik leghasznosabb ajándékát. Nem karácsonyi ajándék volt ez, január közepén kaptam, az után, hogy az iskolából hazavittem a félévi bizonyítványomat. Voltak abban jó jegyek, akadtak gyengébbek is, és a tanító néni írt is pár sor magyarázatot: a gyengébb jegyek oka az, hogy gyakran elfelejtem elkészíteni a házi feladat egy részét… Elfelejtettem én mást is: elmenni zongoraórára vagy hittanra, de elfelejtettem édesapám névnapját, az anyák napját, a testvéreim születésnapját, amikor illett volna megajándékoznom őket.

Hát akkor, azon a régi januári délutánon, amikor édesapám aláírta a bizonyítványomat, megdicsért a jó jegyekért, és fejcsóválva korholt a gyengébbek miatt, akkor kaptam az említett ajándékot. Régóta vágytam rá, de eddig mindig azt mondták, nem kell az még nekem. Pedig nagyon szerettem volna egy olyan naptáros jegyzetfüzetet, amelybe édesapám is mindig beírta a megfelelő napokhoz az esedékes tennivalóit. Édesanyámnak nem volt előjegyzési naptárja, azt mondta, ilyen csak a komoly embereknek van. (Igaz, ő sosem felejtkezett meg a kötelességeiről…)

Most tehát én is komoly ember lettem – gondoltam. De édesapám lehűtötte a lelkesedésemet: „Nem azért kaptad, mert megérdemled, hanem azért, mert szükséged van rá”. Valami hasonlót mondott a hittanórán Jóska atya is, hogy Jézus sem feltétlen a jóságunkért ajándékoz meg minket, hanem azért, hogy annak segítségével jobbak legyünk. Erről eszembe jutott, hogy csütörtök délután hittanra kell mennem. Gyorsan be is írtam a naptáramba.

A nagyobb unokáimnak a mobiltelefonjukban van a „jegyzetfüzetük”. És használják is. És nemigen felejtkeznek el a kötelességükről. Ezért vettem nekik…

Erzsébet néni

Fiataloknak

KARÁCSONYFA – ÉLETFA

Az Istentől megáldott természeti szépséggel büszkélkedő Kárpátok keleti oldalán, nem is annyira a hegyes vidékén, mint inkább dimbes-dombos részén, vagyis Csángóföldön, Bákó megye szívében láttam napvilágot. Ide jártak a híres magyar népzenekutatók, keresve az ősi magyar népdalok forrásait és gyökereit, vállalván a veszélyeket és a kockázatokat, hiszen a volt hírhedt román kommunista titkosszolgálat mindig a nyomukban volt, követte és figyelte őket. Ezek a magyarországi művészek, néha álruhában is, a jó cél érdekében mindent elkövettek, hogy hangszalagra vehessék, lejegyezhessék az idős csángó magyar nénikéktől hallott gyönyörű népdalokat. (Lásd a „Felszállott a páva” című nagyszerű, igazi magyar értéket közvetítő műsort.)

Ebben a katolikus és archaikus világban – ahol a gyermek a legszebb karácsonyfákat a templomban láthatja, és ahol Krisztus megszületésének ünnepe nem pusztán csak a családi összejövetel és eszem-iszom lehetősége – éltem meg életem első, legszebb és legizgalmasabb karácsonyfa-beszerzését és felállítását.

Az egyik bátyámmal nekivágtunk, hogy megszerezzük a karácsonyfát. Tizenhárom éves lehettem, ő tizennégy. Az erdő elég közel volt a falunkhoz, de a fenyves rész annál messzebb; talán négy órát is mentünk, amíg megérkeztünk a gyönyörű fenyőfák világába. Mesés világ volt! Hóban, völgyeken keresztül baktattunk, mire megpillantottuk a legszebb fenyőfát: de nem sajnáltuk a fáradságot, hiszen Jézusnak szántuk… Előkerült a kis fejsze, a szekerce, elkezdtük kivágni. Persze nagyon dobogott a szívünk a félelemtől, hiszen már beesteledett, és csak a telihold és a csillagok világítottak, és még az erdésztől is kellett tartani, mivel tilosban jártunk. Keményen dolgoztunk, és egyszer csak valami zajra lettünk figyelmesek. Hamarosan kiderült: vaddisznók akartak bennünket menekülésre bírni. De mi nem adtuk fel. Nem menekültünk, dolgoztunk tovább, míg végre kivágtuk a szép fenyőt, és elindultunk vele a holdas-csillagos-havas téli estében. Nagyon fáradtan, késő este értünk haza életünk első, saját beszerzésű karácsonyfájával. Miután büszkén és boldogan feldíszítettük, örömmel készülődtünk, majd elmentünk az éjféli misére, hogy megköszönjük a kis Jézusnak az ajándékot: amit neki hoztunk, és amit tőle kaptunk.

Azóta minden adventben, a karácsony közeledtével fölidéződik bennem ez a gyerekkori emlék.

A várakozás, készülődés, a bűnbánat és a megtérés ideje, az adventi koszorún pislákoló gyertyák, melyek hétről hétre több fényt adnak a téli este sötétjében. Most is eszembe jutott az a gyerekkori élmény – azért is írtam most le. Azóta láttam sok-sok csillogó karácsonyfát, amelyeknek szinte semmi közük nem volt már a karácsony lényegéhez.

Mit tagadjam: nagyon nem szeretem például a brüsszeli giccses, többnyire valamilyen művész által „kitalált” fenyőfát. Európa szíve nem ott dobog, hanem Rómában, ahol ezen a karácsonyon is igazi, gyönyörű karácsonyfa állt, amely nem elterelte, hanem ráirányította a figyelmet a betlehemi jászolban született Kisdedre. Aki a fenyő alatt található jászolból most is azt üzeni: „Én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig!”

Ezért is tekinthetjük a karácsonyfát az élet fájának.

Isten áldjon és védelmezzen bennünket az új esztendőben! Jézus ígéretére emlékeztetve buzdítok és bátorítok mindenkit, legfőképpen a fiatal olvasókat: ne adjuk fel keresztény értékeinket!

Szeretettel és imával:

János atya, London

IMASZÁNDÉKOK

(Folytatás a 2. oldalról)

A kereszténységgel kapcsolatban érdemes tudatosítani, hogy többféle szertartása él ott, és ezek különféle nyelveket is használnak: arám (ez volt Jézus anyanyelve), kopt, örmény, asszír, görög, héber, török; uralkodó nyelv az arab; természetesen vannak latin szertartású katolikusok is.

Irak északi részében és Egyiptom bizonyos vidékein még fennállnak súlyos és igazságtalan keresztényüldözések. Tudatosítsuk ezt, és komolyan vállaljunk lelki közösséget ezekkel a testvéreinkkel.

Az éremnek van másik oldala is: Közép-Kelet különböző fajú és hagyományú népességei évszázadokon át tudtak békességben együtt élni. E havi imánkban azt kérjük, hogy ez a helyzet most is minél inkább megvalósuljon, és hogy keresztény testvéreink növekedjenek a hűségben és kitartásban.

Nagy Ferenc SJ

SZÁMŰZNÉK A HITTANT

Száműzné a hitoktatást az iskolákból, és ellenzi az egyházak költségvetési finanszírozását is, ezért a Horvátország és a Vatikán közötti szerződés felülvizsgálatát kéri a Horvát Néppárt-Liberális Demokraták (HNS) ifjúsági tagozata – írta a helyi sajtó december első napjaiban.

Olaszországhoz és más államokhoz hasonlóan az állampolgároknak kellene eldönteniük, hogy az általuk befizetett adó egy részét az állam az egyházak működésére szánja-e vagy sem – idézi a *Novi List* című fiumei (rijekai) napilap Zvonimir Klobucart, a párt ifjúsági tagozatának elnökét, aki hozzáteszi, hogy a szakszervezetek részére is nyilatkozat alapján vonják a támogatást a munkavállalók béréből.

A fiatal liberális demokraták ellenzik az iskolai hitoktatást is, mert szerintük a tanintézmények 99 százalékában csak katolikus hittant lehet hallgatni. Úgy vélik, ezáltal diszkriminálják a gyermekeket, illetve sérül az alkotmányjogi egyenlőség.

A néppárti fiatalok felülvizsgálnák a vatikáni szerződést is, mert úgy gondolják, hogy a gazdasági és pénzügyi válságra való tekintettel az állam túl sokat költ a vallási közösségekre. Hivatalosan háromszázmillió kunáról van szó évente, de az egyesületi és egyéb tevékenységeket, a hitoktatók fizetését is beleszámítva, az összeg eléri az egymilliárdot – írja a lap Klobucarra hivatkozva.

Habár a HNS vezetősége hangsúlyozza, hogy az ifjúsági szervezet önálló, Nada Turina-Djuric néppárti képviselő szerint a legfrissebb népszámlálási adatok majdani közzététele megnyithatja ezt a tabutémát. Horvátország többnemzetiségű és többvallású ország, de már maga az a helyzet, hogy az iskolák többségében csak katolikus hittan van, „megkérdőjelezi az ilyen megoldás alkotmányosságát” – véli a párt fiumei regionális vezetője.

A legutóbbi, 2001-es népszámlálási adatok szerint Horvátország 4 és fél milliós lakosságának közel 88 százaléka római katolikus, 4,4 százalék pravoszláv, 1,3 százalék muzulmán, míg a más vallásokat követők száma kevesebb, mint egy százalék. A hitoktatás nem kötelező, hanem választott tárgyként szerepel az alap- és középfokú iskolák órarendjében. A nem katolikus tanulók számára azonban csak egyes, általában jelentős kisebbségi diáklétszámú iskolákban biztosított az egyéb vallású hittan- vagy etikaóra.

MTI/MK

BERLINBEN TILOS A BIBLIA AZ ISKOLÁKBAN

A Biblia terjesztését a berlini szenátus nevelési, ifjúsági és tudományos osztálya tiltotta be egy 2011-es rendelet alapján, amely nem engedélyezi „az ideológiai, vallási vagy politikai jellegű reklámtevékenységet állami tulajdonú helyszíneken”.

A Nemzetközi Gedeon Társulat, amely ingyenesen terjeszt zsebkönyv méretű bibliákat – elsősorban iskolákban, kórházakban, szállodákban és orvosi rendelőkben –, figyelmen kívül hagyta az állami rendelkezést, ezért az oktatási minisztérium eltiltotta attól, hogy a berlini állami iskolákban bibliákat osszon.

Nyolc évvel ezelőtt, 2004-ben Klaus Böger (SPD) oktatási szenátor még kifejezetten megköszönte a Gedeon Társulat tevékenységét, mondván, reményei szerint a Biblia terjesztése „a fiatalok tudásának gazdagításával hozzájárul nyugati kultúránk örökségéhez”.

A szenátushoz írt válaszlevelében most Johannes Wendel, a Gedeon Társulat németországi elnöke rámutatott, hogy a zsebbibliák sem egyházakat, sem a nemzetközi Gedeon Társulatot nem reklámozzák. Wendel a döntés újragondolására és a tiltás visszavonására kérte a nevelési hatóságot – írja a Vatican Insider. □

OLYAN, MINT A VALÓSÁG…

A barcelonai Ramón Llull Egyetemen végzett felmérés szerint a felnőttek eszköznek, a fiatalok a valóság kiterjesztésének tartják az internetet.

A hároméves felmérésben százhúsz barcelonai, madridi, zaragozai, sevillai és Santiago de Compostela-i diák, valamint hatvan felnőtt vett részt. A kutatás vezetője, Jordi Busquet szociológus elmondta: a fiatalok számára a valós és a virtuális tevékenység „két párhuzamos valóság, és mindkettő az életük része”. A közösségi oldalak oly mértékben életük részévé váltak, hogy „alig van különbség” napi tevékenységük és Facebook-posztjaik között. Noha a függőség kérdését nem vizsgálták, kitűnt, hogy sok fiatal annyira nem tud a közösségi oldalak nélkül élni, hogy egész nap elérhető a neten.

A vizsgálatból az is kiderül, hogy a fiatalok óvatosak abban, hogy ismeretleneket nem jelölnek vissza ismerősnek; ugyanakkor óvatlanok abban, amit magukról közölnek, mert „nem fogják fel, hogy az internet nyilvános tér”. Jordi Busquet szerint ezzel a naivitással sokszor olyan képeket tesznek föl magukról, amelyek miatt később – például amikor majd állást keresnek – kellemetlen helyzetbe kerülhetnek.

A felmérés szerint azok a felnőttek, akik nem sajátították el az új technológiák használatát, általában vagy tiltják vagy teljesen szabadjára engedik a fiatalok internethasználatát. Busquet szerint a legjobb, ha a felnőtt a virtuális világban is „kíséri” a fiatalt, még ha ez nem is egyszerű. A vizsgálat arra is rávilágít, hogy a családok általában sokkal pozitívabban állnak az internethez, mint az iskolák. Sok iskola modernizálta technikai felszereltségét, tanítási módszereit azonban nem. Ezek az intézmények „hátat fordítanak a közösségi hálózatoknak”, ami tanári tekintélyvesztéshez vezethet, mivel a diákok rendkívül kritikusak az új technológiákban járatlan tanárokkal szemben – idézi a szociológust a CNA. □

Floridai levél

VACSORAASZTAL

Mai témánk a vacsoraasztal, hiszen a jó öreg ebédlőasztal rég kiment a divatból. Kinek van már ideje leülni a családi asztalhoz – délben? A gyerekek az iskolában, a szülők a munkahelyükön kapják be a (gyakran) magukkal hozott elemózsiát. És este? Akkor sem sokkal jobb a helyzet az iskolai és privát programok sokasága miatt. Ki marad már a családdal? Vagy újabban – talán – mégis?

Jó húsz évvel ezelőtt barátaim tizenéves lánya franciául tanult az iskolában. S hogy nyáron el ne felejtse, amit megtanult, a szünidőre meghívtak egy hasonló korú francia leánykát. Tárt karokkal fogadták, még az öreg kutya is barátságosan morgott. Körülvitték a nagy házban. A lány óriási örömére nemcsak saját szobája, hanem még külön fürdőszobája is volt. A kertben egy hatalmas úszómedence várta. A hétvégeken majd vitorláznak, s a Seaworldtól a hollywoodi stúdiókig megmutatnak neki mindent, ami csak belefér a két hónapba. A tini csak bámult, és azt hitte, a paradicsomba került. Utoljára maradt a konyha. És ott mintha kijózanodott volna, mert amit a háziasszony mondott, az idegen volt a számára. Kinyitván ugyanis a hatalmas jégszekrényt, kedvesen megjegyezte: mi soha nem eszünk együtt. Te is akkor, és azt szedsz ki magadnak, amikor és amire kedved van. Nálunk mindenkinek annyi dolga van, még a gyerekeknek is, hogy képtelenek vagyunk összehozni egy közös étkezést…

Szakértők szerint ebben része van a mikrohullámú sütőknek is, hiszen a remek készételek gyorsan megmelegíthetők, s máris ott díszelegnek a tányéron. Aztán a mosogatás? Ugyan már! Majd a mosogatógép. Gyerünk, vár a következő program. (Hogy egy francia mondásra utaljak: ami a franciának a vacsoraasztal, az az amerikainak az autója… Hiszen hogyan is rohannának nélküle…?)

Az USA-ban rengeteg francia dolgozik. Nemrég közvélemény-kutatást végeztek körükben arról, hogyan látják az itteni életet, véleményük szerint milyen az „American way of life”. Az eredmény mindenkit meglepett: a sok pozitív megítélés mellett ugyanis toronymagasan kiugrott egy kritikus megjegyzés: az amerikaiak mindig rohannak! Még rövid kikapcsolódást sem engedélyeznek maguknak.

Pedig milyen jó volna néha leülni egy-egy csésze kávéra, egy pohár borra, és beszélgetni, megismerni egymást. – Elmulasztott, visszahozhatatlan alkalmak. Milyen kár…

Ez a kép aggasztó, de vannak pozitív jelek, melyek valami változásra utalnak. Orvosok, pszihológusok, tanárok, újságcikkek, és nem utolsósorban a szülők egyre hangsúlyozottabban hirdetik a családi, a legalább heti egy-két közös étkezés fontosságát, s tekintettel a sűrű napi programokra – a vacsorát. Amint egy apa megjegyezte: a közös vacsorák segítenek a gyermekeknek felnőtté érni…

Az elgondolás kitűnő, de vajon mit szólnak ehhez a legfőbb érintettek, maguk a gyermekek?

Kit lep meg, hogy a többségük nem örül neki? Megzavarja elektronikus kapcsolataikat, a tv, a komputer, s az SMS drogokká nőtt művilágát. De szerencsére a szülők és a nagyszülők óvatos vezetésével lassan-lassan beleszoknak. Megtanulnak odafigyelni a másikra, kinyílnak, és rövid mondatok, majd történetek elmondása után kezdik megtalálni a helyüket. De nemcsak a vacsoraasztalnál, a családjukban, a saját otthonukban is!

Bitskey Ella, Sarasota

PÁRBAN MAGÁNYBAN

Lapunk korábbi munkatársa, a Londonban élő Sárközi Mátyás karácsonyra újabb kötettel lepte meg olvasóközönségét. Ezúttal egy házasság történetét dolgozta fel dokumentumok, visszaemlékezések, magánfeljegyzések, naplók és versek alapján.

A múlt századi magyar irodalom egyik legtehetségesebb költője, egyben pedig a hitvalló versei miatt a kommunista rendszer ócsárolását kiváltó Babits Mihály és felesége, Tanner Ilona távolról sem felhőtlen kapcsolatát elemzi Sárközi Mátyás igencsak tárgyszerű és sallangoktól mentes könyvében, amelynek már címe is – Párban magányban – félreérthetetlenül elárulja, milyen volt ez a házasság. A szerző inkább a háttérben marad, és idézetekkel igyekszik bemutatni a két főszereplőt. Igaz, némi szerepet kap Szabó Lőrinc is, hiszen az irodalom belső berkei felé törekvő Tanner Ilona számára eredetileg férjként számításba jött, de miután Szabó Lőrinccel mégiscsak az akkor már költőfejedelemként számon tartott Babits Mihály Reviczky utcai lakásán ismerkedett meg, az igencsak csinos fiatal nő a már beérkezett Babitsot vette célba: nem titkolt házassági szándékkal.

Az akkori idők legtekintélyesebb irodalmi folyóiratának, a *Nyugat*nak Babits volt a meghatározó egyénisége, ő szinte összeforrott a lappal, ami 1941-ben bekövetkezett halálával meg is szűnt. A Nyugat ugyan már Babitscsal való házassága előtt is közölt egy-két költeményt Tanner Ilonától, aki azonban – mint ez Sárközi Mátyás most megjelent kötetéből is ki-

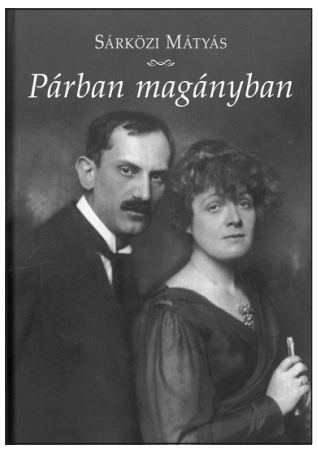

tűnik – abban reménykedett, hogy a frigy révén lírai alkotásaival tartós hírnévre tehet szert. Igaz, a félénk természetű Babits ifjú feleségét azonnal el is nevezte Török Sophie-nak, mintegy utalva Kazinczy Ferenc grófi családból származó hasonnevű hitvesére, de – ellentétben a nagy elődd, Kazinczy és Török Sophie kiegyensúlyozott kapcsolatával – együttlétük távolról sem volt felhőtlen.

Az alig 150 oldalas kötet keretét két haláleset: Ady Endréé és Babits Mihályé határolja be. Sárközi Mátyásnak remekül sikerül ezt a két évtizedet átívelő korszakot is – mintegy háttérrajzként – úgy felvillantania, hogy kirajzolódjék a két világháború közti magyar irodalom arculata is, de szinte lépésről lépésre követhessük a két főszereplő kapcsolatának alakulását. Babits számára a házasság a hét szentség egyike volt, Tanner Ilona ezt inkább fokozódó keserűséggel élte meg, hiszen eredeti terve füstbe ment, később pedig az örökbe fogadott gyermek sem váltotta be a belé vetett nagy reményeket. Mégis – amikor Babitson elhatalmasodott a halálos kór – szinte önmaga fölé nőtt, és úgy ápolta beteg férjét, mintha egész életében felhőtlen lett volna viszonyuk. A sok képpel illusztrált könyv kicsit tanmese is két egymástól eltérő tehetséggel megáldott személy párkapcsolatáról, amelyben végül is a szerepek vállalása és az erkölcsi normák által diktált kompromisszumok elfogadása volt a zsinórmérték.

(Sárközi Mátyás: Párban magányban, 158 oldal; Noran Kiadó, Budapest 2012)

Vincze András

KERESZTÉNY ÉRTÉKEKEN ALAPULÓ POLITIKA

Orbán Viktor szerint a keresztény értékeken alapuló politika a történelem folyamán immár sokadszor fogja megújítani Európát. A miniszterelnök november 17-én, szombaton mondta ezt Madridban, ahol Remény és keresztény válasz a válságra címmel előadást tartott a spanyol főváros Szent Pál Egyetemén.

A kormányfő beszédéről sajtófőnöke, Havasi Bertalan tájékoztatta az MTI-t közleményben.

A spanyol a magyarhoz hasonlóan szabadságszerető nép, amely büszkén tekint saját történelmére, és nem engedi, hogy azt a munkát, amellyel nagyapái újjáépítették a polgárháború által lerombolt hazájukat, most a bürokraták és a pénzügyi spekulánsok újból kockára tegyék – idézte a magyar miniszterelnök szavait a sajtófőnök.

Orbán Viktor hozzátette, hogy a keresztény hagyomány iránt elkötelezett embereket, laikusokat és klerikusokat, katolikusokat és protestánsokat egyaránt összekapcsolja egy közös érzés: „az őrálló felelőssége”. Ma Európában az emberi együttélés olyan formái, alakzatai váltak megkérdőjelezhetővé, mint a nemzet és a család – figyelmeztetett a miniszterelnök, hozzáfűzve: a gazdasági életben hasonló módon vált bizonytalanná a munka és a hitel valódi, eredeti értelme.

A hitel kérdésével kapcsolatban kifejtette: egy

„Az őrálló felelősségével”

keresztény értékrendet képviselő Európa talán nem engedte volna meg, hogy az emberek hitelek felvételével feléljék családjaik jövőjét.

A megszorításokról azt mondta: „Hosszú távon sem az embereknek, sem a kormányoknak, sem pedig a hitelezőknek nem érdeke, mert ha az intézkedések miatt felbomlik a rend, elenyészik a társadalmi stabilitás, bizonytalanná válnak a gazdasági élet keretei, akkor ki fog a minden egyes kölcsönkapott euróért megdolgozni?”

Az új magyar alaptörvényről is szólt Orbán Viktor, kifejtve hallgatóságának, hogy a Nemzeti hitvallás című első fejezet első mondatául a Himnusz első sorát választották: „Isten, áldd meg a magyart!” A mi „bűnünk” – folytatta –, hogy a XXI. században azt mertük alkotmányba foglalni, hogy a vallás, az Egyház, a nemzet, a család nem a múlthoz, hanem a jövőnkhöz is tartozik. „Mi úgy véljük: a keresztény értékeken alapuló politika a történelem folyamán immár sokadszor fogja megújítani Európát” – szögezte le Orbán Viktor, akinek beszédét, mint azt közleményében Havasi Bertalan írta, a helyszínen, kivetítőkön több százan, online közvetítésben pedig mintegy háromezren kísérték figyelemmel. Orbán Viktor beszéde után hosszan válaszolt a közönség kérdéseire is.

MTI/MK

KAPASZKODÓK

A maguk szempontjából valószínűleg igazuk van a diktatórikus rendszereknek, amikor félnek minden szemvillanástól, minden kiejtett szótól, minden darabka papírtól. Megmondta már Radnóti: „s egy vers milyen veszélyes / ha tudnád, egy sor is / mily kényes és szeszélyes / mert bátorság ez is”… és másutt: „költő vagyok, ki csak máglyára jó, mert az igazra tanú”.

Akadnak gondolatok, itt vagy ott olvasott mondatok, melyek egy életre megmaradnak, képesek irányelveket adni, melyekben meg lehet kapaszkodni, mint fa ágába a szakadékba zuhanó. „Boldogult kisasszonykoromban” apró pergamenlapokra jegyeztem föl magamnak a bölcsességeket, s egyet-egyet mindig kitettem az íróasztalomra. Ismerőseim, barátaim a mondás hangulatából ítélték meg a lelkiállapotomat.

Sokszor emelt ki kétségbeesésem mélyéről Márai: „Bele lehet halni: ez megoldás. De el is lehet viselni; s ez is megoldás.” (Eddig még mindig az „elviselés” mellett döntöttem.) Kellemetlen vagy unalmas társaságban viszont így vigasztalt: „A magányos ember vagy megsértődik, s akkor elbukik, vagy köt valamilyen derűs békét a világgal.” (Mennyi mindent segített áthidalni már ez a „derűs béke”!)

Emerson társadalmi kapcsolataimat egyengette: „Ha elfeledkezel mások szívéről, a magadét veszted el”. A babiloni mondás viszont – „Ha céljaidat alacsonyabbra tűzöd, az Igazság útjáról letérsz!” – arra figyelmeztet, hogy mindig égre emelt tekintettel járjak és cselekedjek.

Epiktétosz sztoikus tanítását – „Az embert nem a dolgok nyugtalanítják, hanem a dolgokról alkotott képzetei” – gyakran idézem magamnak, de legalább annyiszor másoknak is. A túl hosszú autózásokat, a fölösleges hajszát, megerőltetéseket pedig Marcus Aurelius segítségével hárítom el: „Nem érdemlem meg, hogy önmagamat kínozzam én, aki szántszándékkal soha semmit nem bántottam.”

Madách egész tárháza az élethez szükséges „használati utasításoknak”. Szinte nem létezik olyan helyzet, lelkiállapot, melyet ne magyarázna meg.

Léteznek humoros mondások, melyek tréfásan szólnak komoly dolgokról, mutatnak rá emberi gyarlóságokra – nevetve mondanak igazat, ahogyan Horatius fogalmazta: „ridendo dicere verum”. Nem tudom, kitől származik, én franciául találkoztam először ezzel a magállapítással: „A munka azoknak való, akiknek nincs semmi dolguk”. A francia irónia gyöngyszeme a következő mondat is: „Mindennek ellen tudok állni, kivéve a kísértést”.

A világban, emberek közt forgolódva, alapelvként ragyog előttem a nagy angol író, Thackeray figyelmeztetése: „A világ tükör. Mindenkire úgy néz vissza, mint ahogy az illető belenézett.” Bizony, ezt érdemes lenne sokaknak megszívlelniük, mielőtt keserűen panaszkodni kezdenek környezetükre vagy a befogadó ország népére. Szinte kedvem lenne transzparenst készíteni belőle, és mindenfelé kiragasztani: „A világ – tükör…”

Befejezésül, összefoglalóul még egy, ismeretlen eredetű mondás: „A gondolkodás azért veszélyes, mert aki gondolkozik, arról sohasem lehet tudni, milyen eredményre jut”.

Azért kell egyes politikai rendszerekben látástól vakulásig dolgoztatni (másokban talmi anyagi javakkal elkábítani) az embereket, hogy ne legyen idejük, energiájuk, de vágyuk sem arra, hogy a jelenségek „értelmét” kutassák!

Saáry Éva

GÁZA: A KERESZTÉNYSÉG SZENT FÖLDJE

Ezt az Izrael és Egyiptom között fekvő területet igazságtalanul megfosztjuk történelmétől: nem más számunkra, mint egy végtelen kiterjedésű menekülttábor, ahová 1948-ban az alakuló Izrael állam területéről arabok tízezrei menekültek. Gázára leginkább úgy gondolunk, mint a világ egy elfelejtett szegletére, szabadtéri börtönre, menekültek tolongására.

Elfelejtjük, hogy Gáza valójában ősi város, az Egyiptomot és Szíriát összekötő Via Maris fontos pontja. Nem véletlenül ment itt keresztül Nagy Sándor és Napóleon is.

Szent Hilarion

Gáza soha nem volt a zarándoklatok elsődleges célpontja – pedig szent föld. Az Ószövetség huszonkét alkalommal tesz róla említést. A leghíresebb jelenet, ami Gázában történt, Sámsonról szól. Amikor Delila árulása, haja elvesztése után erőtlenedik, a Bírák könyve elbeszélése szerint a filiszteusok templomában ezt kéri Sámson: „Haljak meg a filiszteusokkal együtt!" – mintha a mai Gáza végtelen fájdalmának megjövendölése lenne.

Az evangéliumokban nem szerepel Gáza neve, bár a helyi hagyomány szerint Mária és József megálltak itt a gyermek Jézussal Egyiptomból hazatérőben – a latin rítusú templomot éppen ezért a Szent Család templomának nevezik. Fontos helyen idézi mégis az Újszövetség: az Apostolok Cselekedetei nyolcadik fejezetében a Jeruzsálemből Gázába vezető úton találkozott Fülöp apostol egy etiópiai férfival, Kandákének, az etiópiai királynénak magas rangú udvari tisztjével, elbeszélgetett vele, magyarázta neki a Szentírást, majd megkeresztelte.

Ókeresztény romok

A kereszténység történetében Gáza Hilarion remete nevével kapcsolódik össze. 291 körül született Thabathában, az ősi Gázától néhány kilométerre délre. Az egyiptomi Alexandriában tanult retorikát, amikor megtért. Ott hallott Remete Szent Antalról, a sivatagban élő szentről, a kereszténység első nagy remetéjéről. Két hónapig vele élt, majd visszament Gázába, ahol húsz évig élt remeteként, a város kikötőjének közelében. Csodákat tett, híre elterjedt az egész vidéken. Követőivel megalapították Umm el-'Amr kolostorát, amelynek romjai ma is láthatóak Gázában. Mivel a hely nem tartozik a Palesztin Nemzeti Hatóság fennhatósága alá, az UNESCO számára nehézséget okoz, hogy a világörökség részének nyilvánítsák, pedig rajta van a listájukon. Hilarionta a római katolikusok, a koptok és a keleti rítusú keresztény egyházak is tisztelik. A IV. században oly nagy hírnévnek örvendett, hogy Szent Jeromos megírta élettörténetét. Gáza másik szentje Barzanufiusz, aki az V–VI. század fordulóján élt remeteként (anakorétaként), teljes magányban. Fennmaradt nyolcszáz levele a keleti kereszténység fontos lelki olvasmánya.

Gáza híres püspöke volt Szent Porfiriusz a IV. és az V. század fordulóján, huszonöt éven keresztül. Leromboltatta Marnasz templomát, és keresztény bazilikát építtetett a helyére. Két évszázaddal később megérkeztek az arabok, akik átalakították a templomot, amely ma is a gázai nagymecset szerepét tölti be. Az ősi városrészben egy görög ortodox templom őrzi ma a püspök nevét – írja az Avvenire című olasz katolikus lapban Giorgio Bernardelli.

Magyar Kurír/tzs

NEM EGY...

(Folytatás az 1. oldalról)

Kiemelte: alapvetően nem egy, hanem ezer nyelven beszél a mai Egyház, és ebben ott van az internet összes lehetősége is.

A társadalomban talán rosszabb a légkör, mint tíz éve; talán igaz az, hogy egyfajta reményvesztés, letargia terjedt el széles körben – fogalmazott a bíboros. Hozzátette: ez nem magyar jelenség, egy általános folyamatnak vagyunk a részesei, részben a szenvedő alanyai.

Az Egyház karitatív tevékenységéről szólva kiemelte, hogy talán nem jelenik meg eléggé a médiában. Példaként említette, hogy a haiti földrengés után több mint egymillió dollárt adtak össze a magyarországi katolikusok, és az adomány célba is ért. Itthon is haladást értek el e téren, például szinte mindenütt vannak önkéntesekből álló csoportok, amelyek tudják, hogy hol élnek rászoruló idősek, családok, betegek.

Nyilatkozatában Erdő Péter, az Európai Püspöki Konferenciák Tanácsának (CCEE) elnöke utalt arra, hogy az utóbbi két és fél évben jelentősen megváltozott a jogszabályi környezet Magyarországon. Ez idő alatt becslések szerint 20-25 százalékkal nőtt a katolikus fenntartású oktatási intézmények száma. Budapesten és a Dunántúlon nagyon kevés iskolát ajánlottak fel egyházi fenntartóknak, az ország északi és keleti részén sokkal többet. Hozzáfűzte: ha a kötelezően választható hit- és erkölcstan oktatása jövő ősszel beindul, akkor a beiratkozás tavasszal esedékessé válhat, de még nincsenek meg azok a jogszabályok, amelyek kijelölik, hogyan fog mindez történni, és „jó lenne ezt világosabban látni most már" – fogalmazott.

Erdő Péter – akit XVI. Benedek pápa ebben az évben a püspöki szinódus állandó tanácsának tagjává nevezett ki – kitért arra, hogy a jogszabályi környezet változása miatt megkezdődött az Apostoli Szentszék és Magyarország közötti, 1997-ben kötött megállapodás újratárgyalásának, illetve módosításának előkészítése. A tárgyalás folytatódik, a két fél kijelölte a maga delegációját, két találkozót már megtartottak. Azt még nem lehet előre látni, mikor zárulhat le ez a folyamat. Megfogalmazása szerint ez nagymértékben függ attól, „mikor lesz szilárd helyzet ezeken a területeken a civil törvényhozás vonalán". Ennek hatásait kell ugyanis az egyházi intézményeknek figyelembe venniük.

A cigánypasztorációval kapcsolatban az esztergom-budapesti érsek elmondta: fontosnak tartják, hogy mind a szemináriumokban, mind a papság továbbképzésében erősítsék a romológia megjelenését. Nagyon fontosnak nevezte azt is, hogy „az egész társadalomban nagyon tudatosan és emelkedetten ellenálljunk mindenfajta etnikai, vallási, nemzetiségi gyűlöletnek és provokációnak, ez vonatkozik az ország területére és a Kárpát-medence egészére".

„Ebben újra és újra, hol ünnepélyesen, hol az emberi hétköznapi érintkezés szintjén meg kell szólalnunk. Világossá kell tennünk, hogy az értékrendünk szerint mi az emberhez méltó magatartás az ilyen helyzetekben, másrészt nagyon fontos az, hogy ezzel is a társadalom életében a békét és a normalitást segítsük, ez a megmaradásunk esélye" – hangsúlyozta, rámutatva arra: itt nem csupán egyik vagy másik kisebbségről van szó, hanem az egész népről, „a lelki egészségünkről és a megmaradásunkról adott esetben".

Mindszenty József bíboros boldogáavatási folyamatáról a következőket ismertette: nagyon sok dokumentumot gyűjtöttek össze, és „úgy tűnik, hogy a személyes életszentsége szempontjából egyre tisztább, egyre szilárdabb a kép". Emlékeztetett: az elmúlt néhány évben avatták boldoggá Meszlényi Zoltánt, Mindszenty egykori segédpüspökét; Salkaházi Sára szociális nővért; Bogdánffy Szilárd nagyváradi és Scheffler János szatmári püspököket. Úgy látja, ezen események is erősítik a múlthoz való helyes viszonyunkat és keresztény küldetésünket, és azt mutatják, nemcsak példaképeink vannak, hanem közbenjáróink is.

A főpásztor az eredmények között említette, hogy elevenek a helyi közösségek, kezdi őket áthatni az új evangelizáció tudata, és intézményeik működése lassan stabilizálódik. Hozzátette, hogy az utóbbi tíz évben azt tapasztalta Magyarországon és Európában, hogy a hívő keresztények, a püspökök és az egyházi vezetők mintha egyre jobban megértenék egymást, ami „talán még az ökumenikus területre is igaz".

A II. Vatikáni Zsinat „nagy öröksége számunkra, hogy a keresztények egységén való munkának és a keresztények egységéért való imádságnak nincsen alternatívája" – emelte ki az interjúban Erdő Péter bíboros.

MTI/MK

MAGYAR...

(Folytatás az 1. oldalról)

Nálunk hemzsegnek olyan erők, amelyek a politikai nézetkülönbségeket csakis a végsőkig való szembenállás harcias kifejezéseivel képesek leírni. Vajon elgondolkodtak-e már azon, hogy a mostani, többek által IV. világháborúnak nevezett globális mérkőzésen kinek szurkolnak, miért küzdenek? Miért éppen ellenünk – Magyarország ellen? Vajon kinek az oldalán?

Talán többet kéne mondogatniuk: magyar vagyok. Nyugodtan, őszintén, szeretettel…

„Akkor harc támadt a mennyben: Mihály és angyalai megtámadták a sárkányt. A sárkány és angyalai védekeztek, de nem tudtak ellenállni, és nem maradt számukra hely a mennyben." (Jel 12,7) Nem ismerjük a harc eszközeit, körülményeit, csak az eredményt: a sátán és angyalai számára nem maradt hely. Mert Mihály lénye csak szeretet, szolgálat és derű. Kikezdhetetlen. Ha telítve vagyunk Istennel, vagyis szeretettel, mert Ő maga a szeretet, akkor nem marad bennünk hely a gonosznak, a széthúzásnak, a viszálynak, a hazugságnak. □

BOLDOG ÖZSÉB...

(Folytatás az 1. oldalról)

Azok között, akik Özséb kanonok vendégszerető házában gyakran megfordultak, akadtak olyanok is, akik nem kéregetni jöttek. Vesszőből font kosarakat, fából faragott házi eszközöket hoztak, és szerényen csak azt kérték, hogy cserélje be nekik ezeket élelemre vagy ruhára. A remeték szürke köntösében jártak, és a pilisi erdőrengeteg szent magányában éltek, ahol teljesen elvonulva a világtól, egészen az imának és vezeklésnek szentelték magukat.

Özséb atya nagyon megszerette ezeket a halk szavú, imádságos és szerény embereket, többször is felkereste őket remeteségükben. Valószínűleg „lelki atyjuk" is volt: gyóntatta, és vezette őket a lelki élet ösvényein. Egyre jobban vágyódott maga is a pilisi erdők vadonába, de tervének keresztülvitelét késleltette az országra zúduló tatár betörés 1241-ben.

A templomok, de főleg a székesegyház, éjjel-nappal tömve volt a kétségbeesett hívekkel, Özséb atya ott volt mindenütt, ahol segíteni kellett és lehetett. Ápolta a sebesülteket, vigasztalta a haldoklókat, bátorította a csüggedőket, és a székesegyházban együtt imádkozott a néppel.

A tatár sereg másfél évi pusztítás után Ogataj főkán halála hírére visszavonult. Özséb atya alaposan kivette részét a testi és lelki romeltakarításból, majd 1246-ban lemondott kanonoki méltóságáról, javait szétosztotta a rászorulók között, és Váncsai István érsek engedélyével a Pilisszántó közelében lévő sziklás rengetegbe vonult, ahol az imádság, a böjt és az engesztelés által kegyelmet esdett mostoha sorsú nemzete számára.

Életszentségének híre hamar elterjedt az egész vidéken, és sokan járultak hozzá tanácsait kikérni, és tanítását hallgatni. Nemsokára követői is akadtak, akik magukévá tették szigorú vezeklő életmódját.

Boldog Özséb személye a realitás talaján áll, nem szövik át legendás aranyszálak. Egy alkalommal mégis csodálatos látomásban részesült, amely döntő volt további életútjára. Egy éjjel, imádság közben, az erdő mélyén sok apró lángot pillantott meg. A lángocskák egymás felé tartottak, s végül Özséb atya keresztje előtt tüzes fénynyalábbá olvadtak össze.

Özséb úgy érezte, hogy ez égi jel, figyelmeztetés, hogy a szétszórtan élő remeték lángjait össze kell gyűjtenie egy közösségbe, ahol életükkel, példájukkal, tudományukkal napként ragyoghatnak az Egyházban, taníthatják és támogathatják egymást Isten buzgóbb szolgálatára.

1250-ben Pilisszántó közelében, a kesztölci völgy fölötti kis magaslaton, kisebb templomot építettek a Szent Kereszt megtalálásának tiszteletére. A csúcsíves templomhoz észak felől négyszögletes monostor csatlakozott az együtt lakó remeték számára, magas fallal körülvéve.

Özséb ezután sorra járta az országban a nagyobb remeteségeket. Először a Pécs melletti Szent Jakab-hegyi remetékhez ment, akik már 1225-től közös életet életek. A két monostor ekkor egyesült, amelynek tagjai őt választották meg első tartományfőnökükké. Közösségük égi patrónusává Remete Szent Pált tették meg, s magukat „Első Remete Szent Pál testvéreinek" nevezték.

Boldog Özséb 1262-ben néhány társával Rómába ment, hogy a Szentszék jóváhagyását és megerősítését megszerezze a rendalapításhoz. Esztergomi Boldog Özséb atya 1270. január 20-án halt meg az általa alapított Szent Kereszt monostorban. Halálos ágyán a testvéri szeretetre és példaadásra buzdította tanítványait, valamint az elmélkedés és magány szeretetére, és Krisztus buzgó követésére. Jézus és Mária szent nevével ajkán lehelte ki lelkét.

P. Bolváry László Pál OSPPE nyomán

HÍREK – ESEMÉNYEK

Kárpát-medencei találkozó

Negyedszer rendezték meg a Kárpát-medencei ökumenikus nagytalálkozót Hajdúdorogon, amelyen világi és egyházi méltóságok a határon túli magyar közösségek megmaradásáért és az összmagyar összefogásért emeltek szót. Balog Zoltán emberierőforrás-miniszter a hajdúdorogi székesegyházban azt mondta: „Ma azért sír Mária, mert nincs együtt az, ami összetartozik, nincs együtt az, ami egymásnak van teremtve”. A miniszter megköszönte Tőkés Lászlónak és Kiss-Rigó László szeged-csanádi püspöknek, hogy 2009-ben elindították ezt az imahadjáratot, „mert ma hadjáratot kell folytatnunk (…) az összetartozásért”.

Miért van szegénység?

Az EBU (Európai Műsorszolgáltatók Szövetsége) november 29-ét jelölte ki a *Why Poverty?* (Miért van szegénység?) napjául. Ezt követően december végéig naponta dokumentumfilmeket, rádióműsorokat, interjúkat, videofelvételeket tettek közzé, amelyek feltárták a szegénység legkülönfélébb szempontjait és azokat a módszereket, amelyekkel az emberek küzdenek ellene. A Vatikáni Rádió is kiemelten foglalkozott a témával.

A Világbank statisztikai adatai szerint csaknem másfél milliárd ember él mélyszegénységben, ebből hatszázmillió gyermek. Becslések szerint naponta harmincezer gyermek hal éhen, ez azt jelenti, hogy percenként 18 gyermek veszíti el életét.

Az iszlám mint kihívás

Angelo Scola milánói bíboros érsek november 15-én angliai látogatása során a londoni egyetem filozófiai és teológiai kollégiumában szólalt fel. A vallás, a pluralista társadalom és a közjó témáit érintve a bíboros megállapította: a muzulmán jelenlét kihívást jelent a nyugati társadalmak számára. Nincs értelme, hogy tagadjuk ezt a tényt, félve attól, hogy udvariatlannak tűnünk. Scola bíboros hangsúlyozta: az iszlám, bár egyértelműen hivatkozik a bibliai hagyományra, attól számos ponton eltér, tehát nem lehet úgy értelmezni, mint a kereszténység egyik változatát. A muzulmánok ráadásul azt állítják, hogy az iszlám visszatérés az ábrahámi monoteizmushoz, amely megelőzte a történelmi kereszténységet és a zsidó vallást.

Mikulás a PMI-ben

A római Pápai Magyar Intézetben hagyományosan Szent Miklós ünnepéhez kapcsolódva találkoznak a Rómában és környékén élő magyar egyháziak. Az intézet növendékei hangulatos műsorral készültek, hogy ráhangolják a jelenlévőket az adventi időszakra, majd természetesen megérkezett Szent Miklós püspök is, hogy megajándékozza a jelenlévőket.

Meghívás a kopt pápának

A kormány nevében Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes magyarországi látogatásra hívta meg II. Tavadrosz kopt pápát. A mintegy tizennyolc milliós egyiptomi keresztény közösség legfőbb papját november 18-án a kairói Szent Márk-székesegyházban tartott, több mint háromórás misén iktatták be tisztségébe. Az új pápától megfigyelők szerint azt várják, hogy fokozni tudja a koptok befolyását, valamint biztosítja a közösség politikai védelmét az észak-afrikai arab országban. □

NAGY SÁNDORTÓL NAGY SÁNDORIG

Kalandos utazásom a kompjuterem útvesztőjében – az egyszerűség miatt írom így, ahogy mondom – azzal kezdődött, hogy a makedón király, Nagy Sándor legendás paripájáról akartam elmondani a fennmaradt történetet, azt, miként lett ő a gazdája „Bukephalosz” nevű rakoncátlan hátaslovának. Miután én még *macedon* királyként ismerkedtem meg vele, és csak évekkel később tudtam meg, hogy tulajdonképpen III. Alexandrosz névvel lett fiatalon *makedón* király, a Nagy Sándor név a történészek ajándéka volt, így nem csodálható bizonytalanságom a kortársak nevének írásmódját illetően. Barátaim tanácsára az internet segítségét akartam igénybe venni, hiszen az ő véleményük szerint ez „pofonegyszerű”. Nekik! De nem a magamfajta, múlt századból itt ragadt öregnek! Keresgélésem során alig gépeltem be a Nagy szót, máris megjelent a „Nagy Lebkuchen und Kerzenmanufaktur” címszó, és megtudtam, hogy Salzburgban hosszú idő óta van egy honfitársunk által alapított cég, mindmáig a család tulajdonában.

Ezzel ugyan elszórakoztam egy darabig, de a célhoz, hogy mi is a divatos írásmódja azoknak a neveknek, amelyeket használni fogok, nem jutottam közelebb. Itt az ideje bevallanom, hogy a kompjuter és internet használata titokzatos tudomány maradt számomra mind a mai napig. Idén júliusban történt költözködésem után hónapokig élveztem a kompjuter hiányát! Aztán ismét engedtem környezetemnek: a modern idők áldozata lettem. Tovább bukdácsolva az adatok útvesztőjében, egyre távolodtam Nagy Sándortól, és közeledtem a régi mondás igazságához: suszter, maradj a kaptafánál! Elővettem Tóth Béla *Mendemondák* című könyvét, és segítségével végre elmondhatom a tehénfejű – mert ez Bukephalosz nevének magyar fordítása – történetét. Nagy Sándor édesapjának, II. Fülöpnek, megvételre kínáltak egy vad csődört, de nem nagy sikerrel, mert a ló senkit nem tűrt meg a hátán. A makedón király akkoriban 12 éves fia, Alexandrosz, fogadást kínált apjának, hogy amennyiben ő megtöri a ló ellenállását, és annak hátán lovagol be hozzá, a király fizeti ki a csődör árát, viszont ha ez nem sikerül neki, akkor ő fizet. A fogadást megkötötték. A későbbi Nagy Sándor nyugodt hangon beszélve, a lóhoz lépett, és úgy fordította, hogy a nap szemből sütött rájuk. Miután a ló így nem látta saját árnyékát – amitől eddig mindig megijedt – nyugodtan tűrte, hogy a közben hátára pattant gyermek apjához lovagoljon vele. Így lett Bukephalosz Nagy Sándor hűséges társa sok csatában.

Tóth Béla ehhez csak annyit fűz hozzá – más kételkedőket idézve – hogy Bukephalosz vagy csak azon a napon riadt meg saját árnyékától, vagy mindig a nap felé kellett fordítani, mert így nem látta a mögéje esettet. Majd így folytatja: Ez azonban csak kákán csomót keresés.

Miért lenne lehetetlen, hogy egy fiatal katona erejével és ügyességével kezessé tegyen egy paripát?

Így én is reménykedem, hogy a komputer lesz a paripa, én pedig az erős és ügyes ifjú!...

Ramsay Győző

A HIT HŐS TANÚI (3.)

Michael Shields

Valószínűleg kevesen tudják közülünk, hogy – gyakran látókörünkön kívül – vannak papok, akiknek életét bátorság, kitartás és óriási önfeláldozás jellemzi: azok szolgálatában, akikhez küldetésüket kapták. Szerencsére voltak, akik tudtak róluk, számon tartották és segítették őket. Mint például a szükséget szenvedő egyházakat segítő szervezet (Kirche in Not, Ostpriesterhilfe, Aid to the Church in Need, ACN). Az ő információik alapján készült kis füzetből több ilyen hősies életű pap alakja néz vissza ránk a félmúlt történelméből.

1992-ben egy amerikai pap, Michael Shields otthagyta Alaszka hideg éghajlatát a hasonlóan hideg klímájú Magadan városáért, amely a kelet-szibériai Kolima folyó vidékén található. Michael atya, a Jézus Szíve Testvérei Társaság tagja imádság közben kapta a hívást: „Menj, és élj a táborokban”, vagyis az egykori gulágokban, ahová az állam ellenségeinek nyilvánított embereket hurcolták a Szovjetunióban. Michael atya elhatározta, hogy szenvedéseiket nem engedi elfelejteni, és hogy a mai abortusz kultúrával szemben az élet kultúrájára hívja fel a figyelmet.

Ez a vidék szinte egyetlen hatalmas tömegsír. Százezerszámra pusztultak el itt a kényszermunkatáborokban sínylődő emberek: az éhség, a kegyetlen munka vagy az őrök puskagolyója végzett velük. Csontjaik fölé utat építettek: sehol semmi emlékeztető jel nincsen nyugvóhelyük fölött. Máig senki sem tudja pontosan, hányan halhattak meg a kolimai kényszermunkatáborokban, de hitelt érdemlő becslések szerint közel egymillióan lehettek.

Nem is az a legfontosabb kérdés, hogy pontosan hány áldozata volt is kényszermunkatáboroknak Oroszország történetének abban a szörnyű korszakában, hanem hogy mindez ne merüljön a feledés homályába. Michael atya úgy érezte, a gulágok túlélőinek visszaemlékezései nem veszhetnek el. „Amikor meghalnak, velük együtt vész el a történetük. Márpedig el kell mondani, mi történt az Egyházzal és a hívő emberek tömegeivel a kommunista diktatúra időszakában.”

Michael atya vállalkozása nagyon nehéznek ígérkezett. Először is azért, mert akik túlélték a koncentrációs táborokat, vonakodtak beszélni arról, amit ott átéltek. Még legközelebbi családtagjaik is alig tudtak valamit azokról a szörnyűségekről. Michael atya azonban összehívta a túlélőket: nagy meglepetésére nemcsak néhányan jöttek el, és azt is elhatározták, hogy ismét fognak találkozni. Minden hónap utolsó szombatján mintegy nyolcvan egykori lágerlakó jött össze Magadan városában, és Michael atya szerint ezek a találkozók segítettek megindítani a város „kulturális átalakulását”. A túlélők további évtizedeken át kirekesztett embernek számítottak, az állam ellenségeiként tekintett rájuk a környezetük – de immár megváltozott a helyzetük és megítélésük, immár hősként tekintenek rájuk. Eleinte az emberek szkeptikusak voltak a találkozókkal kapcsolatban, de idővel az egész város bekapcsolódott az ügybe, Magadan kórusa és zenekara is fellép a találkozókon, és a kormány képviselői is eljöttek már beszédet mondani. Magadan immár nemcsak a szörnyű emlékek, hanem a gyógyuló sebek városa lett.

Michael atya kezdeményezését ugyanakkor nem mindenki nézte jó szemmel, 2001- ben például az Igazságügyi Minisztérium megpróbálta őt kitoloncolni mint idegen nemzetiségűt. Ami nagy veszteséget jelentett volna a helyi katolikus közösségnek azért is, mert több éven át küzdöttek azért, hogy megfelelő helyet találjanak és a szükséges anyagiakat előteremtsék, valamint az engedélyeket beszerezzék építendő templomukhoz. Aggódtak, hogy az építkezés le fog állni, ha Michael atyát kiutasítják. Az atya végül maradhatott.

Az Úr Jézus Születéséről elnevezett templom felépült. Michael atya pedig folytatja a korábbi hívek szolgálatát, de szeretetteljes gondoskodását élvezik a munkanélküliek és az alkohol rabjai is.

Kiemelten fontos feladatának tartja, hogy lelki segítséget nyújtson az abortuszon átesett asszonyoknak – akik között soknak két-három, de némelyiknek akár húsz magzatelhajtásuk is volt… A szovjet időkben ugyanis az abortusz a születésszabályozás kézenfekvő módszerének számított, és a helyzet azóta sem sokat változott. Egy alkalommal öt nő vett részt egy találkozón, amelyet Michael atya szervezett. Öten összesen negyvenhét abortuszt számláltak össze. Michael atya tudja, hogy milyen súlyos lelki sebeket hordoznak ezek az asszonyok, ezért feladatának érzi az ő gyógyításukat. „Ennek egyik útja-módja, hogy beszélhessenek és beszéljenek mindarról, amit az abortuszokat megelőzően és követően átéltek. És ez segíthet a következő generáció szemléletének megváltoztatásában is. Többen közülük csatlakoztak a »pro-life« életvédő mozgalomhoz, hogy minél többeknek elmondhassák azt a szenvedést, amelyben részük volt, és beszélhessenek arról, hogy az irgalmas Isten volt az, aki meggyógyította őket.”

Michael atya 2008-ban megnyitotta a Születés Hotelt egy kis faluban, Olában, alig húsz mérföldre Magadantól. A hotel (vendégfogadó) rövid időre szállást nyújt azoknak a leányanyáknak, akiket kitettek a kollégiumból, amikor teherbe estek. 2009-ben Magadanban az állam által létesített Tanácsadó Központon belül Michael atya megnyithatta az általa vezetett „pro-life” centrumot, ahol a pap és önkéntesei valódi alternatívát mutathatnak azoknak a nőknek, akik éppen akkor értesültek nem kívánt terhességükről: hogy ebből a helyzetből nem az abortusz az egyetlen kiút. Az alacsony születési arány miatt aggódva az orosz kormány is támogatja Michael atya munkáját a teherbe esett nők között.

Magadanban, az Úr Jézus Születéséről elnevezett templomban kétféle emléktáblákat láthat a betérő. A kényszermunkatábor áldozataiért – őket egyébként a keresztút stációira is odafestették, Jézus szenvedéstörténetének részeseiként –, illetve az elvetélt gyermekekért. Michael atya úgy véli, hogy egyik csoportot sem szabad elfelejteni. Az ő jelenléte Magadanban azt eredményezte, hogy ezeknek a tragikus haláleseteknek az árnyékait át lehetett alakítani a feltámadás dicsőséges ragyogásává.

Ford.: **Miklósházy Attila SJ püspök**

MAGYAR NYELVŰ SZENTMISÉK NYUGAT-EURÓPÁBAN

Itt közöljük a magyar lelkészségek telefonszámát és címét, ahol érdeklődni lehet magyar nyelvű szentmisék helye és ideje után. Megtalálható még az MKPK honlapján is: http://www.katolikus.hu/miserend

ANGLIA:

London: Csicsó János főlelkész, Hungarian R.C. Chaplaincy, 62 Little Ealing Lane, GB London, W5 4EA, Tel./Fax: 0044-20/8566-0271. E-Mail: hungarian.chaplaincy@btinternet.com Miséző helyek: London, South Croydon, Bristol, Luton, Cambridge, Birmingham; www.magyarkatolikusok.co.uk

Észak-Anglia:

Érdeklődni: Ft. Fülöp Menyhért plébános, St. John The Baptist Presbytery, Dowling Street, Rochdale, OL11 1EX, Tel./Fax: 0044-(0)1706/64 59 37. Miséző helyek: Rochdale, Wolverhampton, Nottingham. Manchesterben minden szombaton este 7-kor St. Augustin Roman Cathtolic Church (Az egyetem mellett).

AUSZTRIA:

Bécs: Ft. Simon Ferenc esperes, főlelkész, Wiener Ungarische Kath. Gemeinde, Döblergasse 2/30b, A-1070 Wien, Tel.: 0043-1/526 49 72; Fax: 0043 -1/ 526 49 72 25. Miséző helyek: Bécsújhely (Szent József-templom) 17.00-kor; Bécs, vasárnaponként 11.00-kor, Deutschordenskirche, Singerstr. 7. E-Mail: bmke@katolikus.at, http://www.katolikus.at

Pázmáneum: Varga János rektor, A-1090 Wien, Boltzmanngasse 14, T.: 0043-1/3191403-18, E-mail: collegiumpazmaneum@gmail.com, Előesti szentmise: szombatonként 17.00-kor. http://www.pazmaneum.katolikus.hu

Burgenland/Alsóőr: P. Keresztfalvi Péter OSB, Kath. Pfarramt, A-7501 Unterwart 226, Tel.: 0043-3352/34108. E-Mail: kersztfalvi@freemail.hu Miséző helyek: Alsóőr, vasárnaponként 9.15-kor, Felsőőr, vasárnaponként 10.30-kor.

Graz: Msgr. Molnár Ottó, Tel.: 0043-316/68 21 2421; szentmise a hónap első vasárnapján 10.30 órakor, a második vasárnap előtti szombaton 18.00 órakor, a többi vasárnapokon 17.00 órakor a Kalvarienberg-Kirchében, Kalvarienbergstr. 155., A-8020 Graz.

Innsbruck: Szentmise minden hónap 2. vasárnapján, Richard Wagner Str. 3.

Linz: Ft. Szabó Ernő, Ungarnseelsorgezentrum d. Diözese Linz, Herrenstr. 2. A-4600 Wels, Tel.: 0043-732/341175, E-Mail: ernest.szabo@diozese-linz.at; Miséző helyek: Linz, Wels.

Klagenfurt: Ft. Tatár Zoltán János, A-9854 Malta 74, Tel.:0043-4733/232 v. 0043-6768 7727 444, E-Mail: tzoltanjanos@gmail.com; Szentmise minden hónap utolsó vasárnapján 15.00-kor a Kapuziner Kirchében, Waaggasse 15, A-9020 Klagenfurt.

Salzburg: Szentmise havonta egyszer, 3. szombaton 17.00-kor az Orsolyita-zárdában, Aigner Str. 135. Érdeklődni: Bohumy István, Tel.: 0043-699/81721232.

BELGIUM

Brüsszel: P. Havas István Sch.P., Mission Catholique Hongroise, Rue del'Arbre Bénit 123, B-1050 Bruxelles. Tel.: 0032-2/64 96 188.

Liege/Luxemburg: Ft. Dobai Sándor főlelkész, Aumőnier Hongrois, Rue des Anglais 33., B-4000 Liége, Tel.: 0032-4/22 33 910; Fax: 0032-4/22116 09.

FRANCIAORSZÁG

Párizs: Ft. Kovács József, szentmise minden vasárnap 11-kor, augusztust kivéve. Mission Catholique Hongroise, 42, rue Albert Thomas, F-75010 Paris, Tel.: 0033-1/42 086170, Fax: 0033-1/42 067155, www.magyarmisszio.info

Dél-Franciaország: Ft. Fülöp Gergely, mise minden 1. vasárnap: Chapelle Mére Thérèse, Rue Luizet, 69130 Ecully. Maison Louise Thérèse, 10 av. Edouard Payen, F–69130 Ecully, Tel.: 0033-4/72 860841.

NÉMETORSZÁG

Augsburgi Egyházmegye: Miséző helyek: Augsburg, Neuburg a. D., Kempten. Érdeklődni: Ft. Tompa József, Ungarische Kath. Mission, Zirbelstr. 23, D-86154 Augsburg, Tel.: 0049-821/21 93 93 30 vagy 0049-821/21 93 93 24, vagy mobil: 0049-152/23 16 27 53. E-Mail: augsburgimisszio@web.de

Bamberg-Eichstätt-Regensburgi Egyházmegye nürnbergi székhellyel: Miséző helyek: Bamberg, Coburg, Ingolstadt, Landshut, Nürnberg, Regensburg.

Esseni Egyházmegye:

Miséző helyek: Duisburg, Essen. Érdeklődni: Ung. Kath. Mission, Fraziskaner Str. 69a, D-45139 Essen. Tel.: 0049-201/28 47 40 vagy Kölnben: 0049-221/23 8060.

Freiburgi érsekség:

Ft. Lovász Reinholdt plankstadti kooperator, cím: Schwetzinger-Str. 32, D-68723 Plankstadt, havonta magyar szentmisét tart Mannheimben.

Berlini és Hamburgi Főegyházmegye, Hildesheimi és Osnabrücki Egyházmegye:

Miséző helyek: Berlin, Hamburg, Hannover, Kiel, Lübeck, Braunschweig, Bremen. Érd.: Hamburgban: Ft. Rasztovácz Pál, Ungarische Katholische Mission, Bürgerweide 35, D-20535 Hamburg, Tel.: 0049-40/25 077 83.

Kölni Főegyházmegye és Aachen:

Miséző helyek: Köln, Bonn, Düsseldorf, Wuppertal, Bergisch-Gladbach, Aachen: Érdeklődni: Ft. Lukács József, Ung. Kath. Mission, Thieboldgasse 96, D-50676 Köln. E-Mail: ungarnzentrum@netcologne.de Tel.: 0049-221/ 238060. Fax: 0049-221/ 232120; http://www.ungarnzentrum.de

Limburg-Fulda-Mainzi Egyházmegye frankfurti székhellyel: Miséző helyek: Frankfurt-Rödelheim, Mainz, Wiesbaden, Darmstadt, Giessen. Érdeklődni: Ft. Takács Pál, Katholische Ungarische Gemeinde, Ludwig-Landmann-Str. 365, D-60487 Frankfurt. Telefon: 0049-69/24 79 50 21, 069/24795022. Fax: 0049-69/97 78 26 84. www.magyar-katolikusok-frankfurt.de, pal.takacs @magyar-katolikusok-frankfurt.de

München-Freisingi Főegyházmegye:

Miséző helyek: München, Rosenheim, Erding. Érdeklődni: Ft. Merka János, Magyar Katolikus Misszió – Ungarischsprachige Katholische Mission, Oberföhringer Str. 40, D-81925 München. Tel.: 0049-89/982637, 982638, Fax: 0049-89/985419. E-Mail: info@ungarische-mission.de; www.ungarische-mission.de Nyugdíjas kisegítő: Ft. Buchmüller István ny. plébános.

Münster-Padeborn-Osnabrücki Egyházmegyék:

Miséző helyek: Hagen, Menden, Osnabrück, Bielefeld, Marl, Münster, Dortmund, Neukirchen-Vluyn. Érdeklődni: Ft. Bagossy István, Kath. Ung. Mission, Middelfeld 24, D-48157 Münster-Handorf. Tel.: 0049-251/32 65 01; Fax: 0049-251/144 29 31. E-Mail: ungarische-mission@bistum-muenster.de

Passaui Egyházmegye:

Érd.: Ft. Szabó Árpád, Götzendorferstr. 5, D-94121 Salzweg, Telefon: 0049-8505/1229.

Rottenburg-Stuttgarti Egyházmegye:

Miséző helyek: Stuttgart, Heilbronn-Horkheim, Balingen-Frommern, Ludwigsburg, Böblingen, Reutlingen, Schwäbisch Gmünd, Eislingen, Weingarten, Heidenheim, Friedrichshafen, Munderkingen, Ulm, Biberach. Érdeklődni: Dr. Tempfli Imre és Ft. Pilis György (0049-731/38 85 61 15), Ungarische Katholische Gemeinde, Albert-Schäffle -Str. 30, D-70186 Stuttgart. Tel.: 0049-711/2369190, Fax: 0049-711/2367393, E-Mail: mission@stuttgartikatolikusok.de; www.stuttgarti-katolikusok.de

Würzburgi Egyházmegye:

Miséző hely: Würzburg. Érdeklődni: Ft. Dr. Koncsik Endre, Domerschulstr. 2, D-97070 Würzburg. Telefon: 0049-931/38 62 43, Fax: 386-405.

NORVÉGIA

Információ a magyar nyelvű lelkipásztori szolgálatról: www.nufo.no/makao

OLASZORSZÁG

Róma: Msgr. Dr. Németh László főlelkész, a római Szent István Ház igazgatója, Casa di Santo Stefano, Via del Casaletto, 481, 00151 Roma, Telefon és fax: 0039 06 6530 796, mobil: 00 39 348 79 52 165, italiamissiohu@gmail.com, Miséző helyek: Róma – minden hó utolsó vasárnapján 11-kor, S. Maria dell'Orazione (Via Giulia, kivéve júl., aug., dec.) és a Szent Péter-bazilika Magyarok Nagyasszonya-kápolnájában minden kedden 8.00-kor. Milánó – minden hó első vasárnapján 16.00-kor, Szalézi oratorium (Via Tonale 19, kivéve jan., júl., aug., szept.). Magyar misék helye: Bologna, Catania, Loreto, Padova, Palermo, Parma, Torino.

Firenze: Mons. Kovács Gergely, Via del Casaletto, 481; 00151-Roma, tel.: +39-06 653 6573, fax: +39-06 6988 7368, e-mail: gkovacs@tin.it

SVÁJC

Zürich: Ft. Vizauer Ferenc, Röm. Katholische Ungarnmission, Winterthurer Str. 135, CH-8057 Zürich, Tel.: 0041-44/36 23 303. E-Mail: f.vizauer @gmx.ch; Miséző helyek: Zürich, Winterthur, St. Gallen, Wetzikon-Uster, Schaffhausen, Frauenfeld.

Fribourg: Érdeklődni: Petrovay Zsolt, e-mail: zs.petrovay@bluemail.ch

Genf: Szentmise minden hó 1. és 3. vasárnapján 10.30-kor. Tel.: 00 41-22/7910458.

Lausanne: Szentmise minden hó 1. és 3. szombat 18.00-kor. Tel.: 0041-21/6478 678.

Bern: Ft. Pál István Röm. Kath. Ungarnmission, Pf. 102, CH-3073 Gümligen. E-Mail: info@katolikus.ch; www.ungarnmission.ch

Basel: Ft. Pál István, Röm. Kath. Ungarnmission, Wasgenring 47, CH-4055 Basel; Tel.: 0041/765185440. Szentmise: minden vasárnap 8.50-kor. www. ungarnmission.ch; a Sacré Couer-templomban, Feierabendstr. 68.

*

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia külföldi magyar lelkipásztori szolgálatért felelős püspökének irodája: MKPK, Külföldi Magyar Lelkipásztori Szolgálat, Dr. Cserháti Ferenc püspök, H-1053 Budapest, Papnövelde utca 5–7., Tel./Fax: +36-1/266–4515, E-mail: cserhati@katolikus.hu □

HIRDESSEN AZ ÉLETÜNKBEN

Apró-, házassági-, általános hirdetések betűnként:	0,10 EUR
„Jelige" – postaköltség	5,00 EUR
Üzleti, nyereséges hirdetés betűnként	0,20 EUR
Nagybetűs sorok betűnként	0,40 EUR
Egyszerű, 1 „pontos" keret	10,00 EUR

Kéthasábos hirdetés az összeg kétszerese.

Külön kívánságokat esetenként árazunk.

Egymás utáni háromszori hirdetésnél 10 %, hatszori hirdetésnél 20 % , illetve egész évi hirdetés esetén 30 % kedvezményt adunk!

MINDSZENTY- ÉS WALLENBERG-MEGEMLÉKEZÉS

Mindszenty József születésének 120., valamint Raoul Wallenberg születésének 100. évfordulójáról emlékeztek meg december 4-én, kedd este a brüsszeli Magyar Házban tartott adventi rendezvényen.

E két jeles személyiség életútját a meghívott vendégek – Kiss-Rigó László szeged-csanádi püspök, Köves Slomó, az Egységes Magyarországi Izraelita Hitközség (EMIH) vezető rabbija, Schmidt Mária, a budapesti Terror Háza Múzeum főigazgatója, Rétvári Bence, a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium parlamenti államtitkára, valamint Horváth Attila jogtörténész – az erkölcs és a politika összefüggéseiben elemezték.

Köszöntőjében Kovács Tamás Iván brüsszeli magyar nagykövet hangsúlyozta, hogy Mindszenty és Wallenberg megtette azt, „amit meg kellett és meg lehetett tenni", amikor mások nem tudtak vagy nem mertek cselekedni. Wallenberg, gazdag és befolyásos szülők gyermekeként, egy reményteljes pálya közepén tette kockára az életét másokért – mondta a nagykövet. Mindszentyt a lelkiismereti szabadság hősének nevezte, „akit nem tört meg a kínvallatás, a börtön, a házi őrizettel felérő tartózkodás az amerikai követségen, és nem törte meg az sem, hogy az övéi feláldozták a nagypolitika oltárán".

Köves Slomó megfogalmazása szerint míg Mindszenty egy egész nemzet szabadságáért, addig Wallenberg az egyes emberért állt ki, és szállt szembe az egész világgal.

Rétvári Bence a két történelmi személyiség közös vonásaként azt emelte ki, hogy mindketten az erkölcs parancsait követték. Schmidt Mária Mindszenty Józsefet a modern katolicizmus képviselőjének, II. János Pál pápa előfutárának, valamint a második világháború utáni Magyarországon „az első igazi karaktergyilkosság áldozatának" nevezte.

MTI/MK

ÚJ PÜSPÖKÖK

Kárpátalján – ahol a római katolikusok munkácsi központú egyházmegyéjének Majnek Antal ferences a püspöke – mostantól a szintén munkácsi központú görög szertartású egyházmegye új segédpüspöke is a kisebb testvérek rendjéből való. XVI. Benedek pápa november 19-én nevezte ki Jurij Luscsákot, rendi nevén Nílusz atyát, az ungvári Romzsa Tódor Görögkatolikus Teológiai Akadémia tanárát a kárpátaljai görögkatolikusok segédpüspökévé.

Jurij Luscsák 1973-ban görögkatolikus szülőktől született Ungváron, itt végezte teológiai tanulmányait is. Ezt követően az egyházmegye különböző parókiáin teljesített lelkipásztori szolgálatot. 2004 és 2008 között a pápai Orbán Egyetemen folytatott tanulmányokat. A filozófiai licenciátus megszerzése után a szeminárium spirituálisa lett, és filozófiát is tanított.

2009-ben belépett a ferences rendbe. Az ukrajnai Ternopol bizánci szertartású kolostorában végezte a noviciátust. 2010-ben tett egyszerű fogadalmat. 2012 szeptemberétől Alsóbisztrán a helyi ferences közösségben élt, mely településen egykor Romzsa Tódor vértanú püspök parókusként szolgált.

*

Besztercebánya főpásztorává nevezte ki a pápa november 20-án Marián Chovanec püspököt, a szlovák püspöki konferencia főtitkárát.

Marián Chovanec 1957-ben született a Nyitrai Egyházmegyében. A pozsonyi nagyszemináriumban tanult, ahonnan eltanácsolták, mert nem volt hajlandó együttműködni a Pacem in Terris elnevezésű kormánybarát szervezettel. Ezt követően fizikai munkásként dolgozott, és csak hét évvel később kapott engedélyt teológiai tanulmányai befejezésére.

1989-ben szentelték pappá. A lengyelországi lublini katolikus egyetemen 1994-ben szerzett diplomát dogmatikus teológiából, majd ezt a tárgyat tanította a teológián.

1999-ben szentelték Nyitra segédpüspökévé. 2003-tól kezdve a Nyitrai Egyházmegye általános helynöke. Jelenleg a szlovák püspöki konferencia főtitkára és a teológiai bizottság elnöke. □

Jurij Luscsák és Marián Chovanec

HIRDETÉSEK

Hévízen, a tótól 100 és 1000 m-re apartmanok kiadók. 25 EUR/2 fő. E-mail: info@hevizholiday.com. T.: 0036-83/341 063.

Munkahelyet keresek mint kísérőnő. Napi teendők levezetése, házvezetőnő. Hatvannégy éves, magyar származású német állampolgár vagyok. Jogosítvánnyal rendelkezem. Igényesebb, egyedül élő személynél. T.: 0049-(0)6157/8018002 (este).

„Internet – www.vigbéla.com Magyar Versek".

ÉLETÜNK

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

MAGYAR KATOLIKUS MISSZIÓ
Oberföhringer Str. 40, D-81925 München
Telefon: (0049) 89/98 26 37
Telefax: (0049) 89/98 54 19
E-mail: eletuenk@ungarische-mission.de
www.ungarische-mission.de

*

Főszerkesztő: dr. Cserháti Ferenc
Felelős kiadó: Merka János
Felelős szerkesztő: Czoborczy Bence
A szerkesztőbizottság tagjai:
Ramsay Győző,
Vincze András

*

Redaktion und Herausgeber:

UNGARISCHSPRACHIGE KATHOLISCHE MISSION
Oberföhringer Str. 40, D-81925 München
Verantwortlicher Herausgeber: Merka János
Telefon: (0049) 89/98 26 37
Telefax: (0049) 89/98 54 19
E-mail: eletuenk@ungarische-mission.de

*

Abonnement für ein Jahr: 20 EUR
11 Exemplare
nach Übersee mit Luftpost US$ 60

*

ELŐFIZETÉS:

Az Életünket a helyi magyar lelkészek terjesztik, ők küldik szét, náluk is kell előfizetni! Tengerentúlra, vagy ahol nincs magyar lelkész, oda a kiadóhivatal küldi az újságot.
1 példány ára: 2 EUR
Előfizetési ár egy évre: 20 EUR
Tengerentúlra US$ 60
BANKSZÁMLÁNK:
Ungarischsprachige Katholische Mission
Sonderkonto „ÉLETÜNK".
Postbank München
Konto-Nr.: 606 50-803 – BLZ 700 100 80
IBAN DE16 7001 0080 0060 6508 03
BIC PBNKDEFF

*

Erscheint 11 mal im Jahr.

Satz: ÉLETÜNK

*

Druck: AMPER DRUCK GmbH
Am Fohlenhof 5.
82256 Fürstenfeldbruck

*

Beilagenhinweis: Dieser Auflage liegt zeitweise ein RUNDSCHREIBEN bei.

A KIADVÁNYHOZ KÖRLEVELET MELLÉKELTÜNK.